

23. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

6. ČERVNA 1999

Z obsahu:

**Dialog s velkými
náboženstvími světa**

Jan Pavel II. při
generální audienci
19. května 1999
– strana 2 –

**Návštěva, která
neskončila**

Putování sochy
Panny Marie
v naší vlasti
– strana 4 –

Maria na cestě

Myšlenky z homilie
otce biskupa
Josefa Hrdličky
– strana 5 –

**Láska a důvěra –
dvě křídla duše**

Z poselství
Božského Srdce
Ježíšova sestře
Consolatě Betrone
– strana 6 –

**Obtížný popřevratový
vývoj**

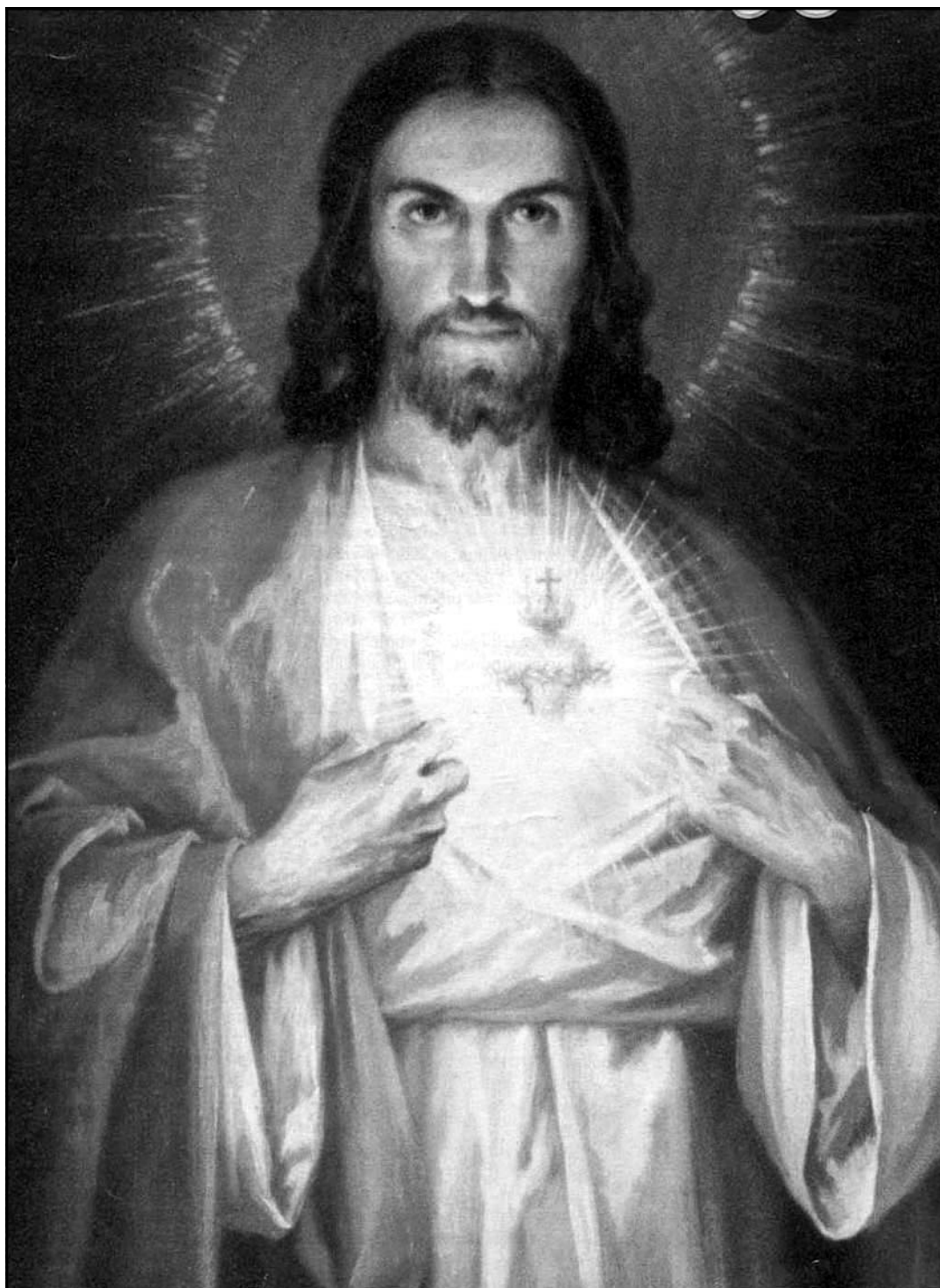
Z projevu Svatého
otce při návštěvě
prezidentského sídla
v Bukurešti
7. května 1999

**Vroucí naléhavá
modlitba**

– strana 10 –

**Mučedníci
pravoslavné církve**

– strana 12 –

Dialog s velkými náboženstvími světa

Kniha Skutků apoštolských nám vypráví o rozhovoru, který měl sv. Pavel s Aténany a který se jeví jako velice aktuální pro areopag pluralismu náboženství v dnešní době. Aby mohl představit Boha v Ježíši Kristu, bere si Pavel podnět z nábožnosti posluchačů oceňujícími slovy: *Aténané! Jak pozoruji, jste po každé stránce lidé velmi zbožní. Když jsem totiž procházel a prohlížel vaše posvátná místa, přišel jsem také na jeden oltář s nápisem: »Neznámému Bohu.« Co vy tedy neznáte, a přece to ctíte, to já vám zvěstuji.* (Sk 17,22-23)

Všeobecné Boží otcovství

Při svých duchovních a pastoračních poutích dnešním světem jsem opakovaně vyjádřil úctu Církve ke všemu, co je »pravdivé a svaté« v náboženstvích národů. Dodal jsem na podkladě koncilu, že křesťanská pravda slouží k tomu, aby »podporovala duchovní a mravní dobro i společensko-kulturní hodnoty, které v nich jsou« (NAe 2). Univerzální otcovství, které se zjevilo v Ježíši Kristu, podněcuje také k dialogu s náboženstvími mimo abrahámovský kmen. Takový dialog vytváří bohatství podnětů a výzev, když například pomyslíme na asijské kultury, hluboce proniknuté náboženským duchem, nebo na tradiční africká náboženství, která představují pro tolik národů zdroj životní moudrosti.

Hledání tajemství Boha

Na základě setkání Církve se světovými náboženstvími je možno rozlišit jejich specifický charakter, a to podle způsobu, v jakém se přibližují tajemství Boha Spasitele, konečné skutečnosti lidského života. Každé náboženství se totiž představuje jako určité bohatství spásy a nabízí návody, jak k ní dojít (srov. KKC 843). Nezbytným

Zatímco v náboženstvích Východu lidé hledají Boha, na Západě Bůh hledá člověka, který před ním kličkuje.

Svou původní dětskou víru jsem kvůli vývojové teorii nepotřeboval vůbec měnit.

Vědci se ptají a odpovídají na otázku JAK, zatímco děti se ptají PROČ, a tam jsem se obešel bez Boha nanejvýš do šestého kola.

Astronom Jiří Grygar

předpokladem dialogu je jistota, že člověk, stvořený k obrazu Boha, je také privilegovaným »místem« jeho spásonosné přítomnosti.

Na poli modlitby

Modlitba jako úcta a uznání Boha, vděčnost za jeho dary, vzývání jeho pomoci, je cestou zvláštního setkání především u těch náboženství, která sice neodhalila tajemství Božího otcovství, nicméně »vztahují své natažené paže vůči nebi« (Pavel VI., *Evangelii nunciandi*, 53). Obtížnější je naopak dialog s některými proudy současné religiozity, ve které se modlitba omezuje na rozmnožení životního potenciálu, který má nahradit spásu.

Formy dialogu

Jsou různé formy a úrovně dialogu křesťanství s jinými náboženstvími, počínaje **dialogem o životě**, v němž »osoby usilují žít v duchu otevřenosti a dobrého sousedství, podílejí se o své radosti a o své strasti, problémy a lidské zájmy« (Ap. rada pro mezináboženský dialog a Kongregace pro evangelizaci národů: *Instrukce Dialog a hlásání: úvahy a pokyny*, 9. května 1991, s. 42).

Zvláštního významu nabývá **dialog skutků**, mezi které patří v první řadě výchova k míru a k ohledu na životní prostředí, k solidaritě se světem utrpení, podpora sociální spravedlnosti a komplexního rozvoje národů. Křesťanská láska, která nezná hranic, se ochotně setkává ve svědectví solidarity s jinými náboženstvími a raduje se z dobra, které konají.

Je zde pak dále **dialog teologický**, ve kterém se odborníci snaží prohlubovat pochopení svých náboženských dědictví a ocenit duchovní hodnoty. Setkání odborníků z různých náboženství se však nemožou omezit na pouhé hledání nejmenšího společného jmenovatele. Mají za úkol poskytovat s odvahou službu pravdě tím, že evidují oblasti jak konvergence, tak podstatných rozdílů, a to s upřímným úsilím o překonání předsudků a nepochopení.

Také **dialog náboženské zkušenosti** nabývá stále větší důležitosti. Meditační praktiky odpovídají na nesmírnou niternou žízeň osob, které jsou na cestě duchovního hledání, a pomáhají všem věřícím hlouběji pronikat do Božího tajemství. Křesťané při nich musí využít duchovního rozlišování, aby neztráceli ze zřetele pojetí modlitby, tak

jak je objasněno v Bibli v průběhu celých dějin spásy (srov. Kongregace pro nauku víry, dopis *Orationis formas*, o některých aspektech křesťanské meditace, 15. října 1989, AAS 82 [1990], II, s. 362-379).

Sdílení i nezbytné rozlišování

Toto povinné rozlišování nebrání mezi náboženským dialogu. Ve skutečnosti již po několika letech setkání s mnišským prostře-

dím jiných náboženství, významná pro srdečné přátelství, otevírají cesty pro vzájemné sdílení duchovního bohatství, pokud jde o »modlitbu a rozjímání, víru a cesty hledání Boha a Absolutna« (Dialogo e annuncio, 42). Nicméně mystika nemůže být nikdy používána k tomu, aby podporovala náboženský relativismus ve jménu zkušenosti, která snižuje hodnotu Božího zjevení v průběhu dějin. Jako Kristovi učedníci pocítujeme naléhavost i radost z toho, že můžeme podávat svědectví o tom, v němž se Bůh zjevil, jak nám to říká Janovo evangelium: *Boha nikdy nikdo neviděl: Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.* (J 1,18)

Toto svědectví předáváme zcela **otevřeně a bez okolků**, ale současně s vědomím, že působnost Krista i Ducha svatého je již tajemně přítomna v těch, kteří upřímně prožívají svou náboženskou zkušenost. A se všemi lidmi, kteří jsou autenticky nábožní, uskutečňuje Církev svou pouť dějinami vstříc věčné kontemplaci Boha v záři jeho slávy.

L'Osservatore Romano
20. 5. 1999

Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Poznat Otce

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Milosrdenství chci a ne oběti

Prorok Ozeáš tě v prvním čtení naléhavě vyzývá, aby ses snažil poznat Hospodina. Pochop, že není pro tebe nic důležitějšího. To, co máš především poznat, je vztah jeho láskyplné věrnosti, kterou chová k tobě a která daleko překračuje všechno, co ze své lidské zkušenosti známe. Je-li lidská láska jen jako ranní mráček nebo rosa, která záhy mizí, můžeš se spolehnout, že jeho otcovská láska je dokonale věrná; a proto největší dar, který mu můžeš přinést a který je nade všechny oběti a dary, je důvěra, že ti chce prokázat své milosrdenství. Pros Ducha svatého, aby tvou důvěru učinil tak pevnou, jako byla víra prarotce Abraháma, který byl přesvědčen, že když Bůh něco slíbí, má dosti moci, aby to i splnil. Chceš-li se znovu přesvědčit, jak veliká je moc Božího milosrdenství, odeber se do domu celníka Matouše.

Najdeš tu Pána a jeho družinu, jak stolují s hříšníky, o nichž je to obecně známo. Ti, kteří se pokládají za ctnostné, je odsoudili a ostentativně se jim vyhýbají, aby tím více vynikla jejich domnělá spravedlnost. Ježíš má jinou představu o spravedlnosti. Vyhledává si právě takovou společnost, kde se mu naskýtá příležitost prokázat milosrdenství.

Okolí, které hříšníka jen odsuzuje a vyhošťuje ze svého středu, zbavuje ho každé vyhlídky a jen ho utvrzuje v jeho postavení. Ježíšovo vstřední společenství naopak vrací všem naději, protože přišel hledat, co zahynulo. Jestliže zasedl k jednomu stolu s lidmi, kterými ostatní pohrdají, neschvaluje tím ani jejich postavení, ani jejich způsob života. Vyhledává je, aby si upřímně přiznali, jak velice potřebují uzdravení. Mají štěstí, že se setkávají s Lékařem, který nehledá nic jiného, než aby mohl uplatnit svou moc dokonale uzdravovat. Otec jej poslal právě proto, aby tak mohl uskutečnit to, po čem touží, prokazovat své milosrdenství.

Je to pro opovrhované hříšníky velká naděje. Kdyby šlo jen o to, že budou rehabilitováni, zrovnoprávněni s ostatními, zůstali by ve skutečnosti takoví, jací jsou. Ale oni se stanou novými lidmi. Aby je Otcovo milosrdenství mohlo proměnit, nestačí, že stolují s Ježíšem. Oni otevírají svá srdce jeho slovu, takže jsou ochotni zůstat kolem něho, i když vyslovuje dosud neslýchané požadavky. To, co jim na Ježíši imponuje, nejsou nějaké laci-

né, líbivé ústupky, ale výzva k úplné změně života.

Farizeové také zvou Ježíše ke svému stolu,⁽¹⁾ i oni jsou mu docela nablízku, sledují jej až příliš pečlivě a důsledně. Ale dělají to nikoliv s úmyslem, aby jej poznali a pak jej následovali, nýbrž po něm slídí a posuzují ho, zda jeho jednání je v souladu s jejich ustanoveními.⁽²⁾ Těžko napraví sám sebe, kdo se cítí tak dokonalý, že si troufá korigovat Boha.

Matouš je výmluvný příklad, jakou moc má Boží milosrdenství.

Tento celník poznal Ježíše. Ví o něm, že je to chudý prorok, který nemá nic, ani svůj domov a putuje jen tak od města k městu. Rozhoduje se náhle, že přijme pozvání, že všechno opustí a bude nadále žít zcela tak, jak žije Ježíš. Není to skutečná podstata každého obrácení? Ježíš se nebude kompromitovat, že má ve své družině člověka, který až do tohoto dne shromažďoval špinavé zisky, protože díky tomu, jak rozhodně spolupracuje Matouš s nabídnutou milostí, stává se zcela novým člověkem.

Nechceš se ho zeptat, jak je možné tak rázně zpretrhat pouta se vším, co dosud dělal s takovým zalíbením? Bezmezná důvěra jej naplnila novou odvahou. To, co před ním otevírá Ježíšova výzva, je tak úžasné a nezaslouženě veliké, že rázem všechno, v čem si dosud liboval a na čem stavěl, mizí a ztrácí se v hluboké bezcennosti. Pokud se ohlížíš, nevidíš správně, co je před tebou. Když se však s důvěrou zahleď do Mistrových očí, které zvou k zcela novému životu výmluvněji nežli jeho slova, ani tě nenapadne ještě se ohlížet.

Když tě Ježíš zve, abys jej následoval, není to za odměnu, že jsi spravedlivý, ale z lásky k tvému nemocnému srdci, které naléhavě potřebuje lékaře. Jsi-li s ním u stolu, nesnaž se mu zaimponovat svým domnělým zdravím, ale upřímně před ním odhal všechny své nejskrytější a chronické neduhy, všechny deformace, nádory a jizvy. Neboj se, že se mu tím znelíbíš. Netouží po tom, abys nabízel darem krásu své duše, jen mu dovol, aby tě zdravím a krásou mohl obdarovat. To je to, po čem touží. Když pak čistou a proměněnou duší poneš jako jeho dar, který je tím větší, čím větší je tvá vlastní bída, poznáš, že není tak těžké nenávratně se rozejít se vším, co tě svazovalo a co se s jeho darem nedá srovnat. A tak přinášeš Bohu oběť chvály a plň své sliby nejvyššímu⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 11,37; ⁽²⁾ tamt. 11, 54; ⁽³⁾ res. žalm 50

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 6,3–6

Snažme se poznat Hospodina, jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne obět, poznání Boha je víc než celopaly.

2. čtení – Řím 4,18–25

Bratři!

Ačkoli Abrahám už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: „Tolik bude tvého potomstva!“ A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let – a že je neplodné i Sářino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božímu zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto „mu to bylo uznáno za spravedlnost“.

Ale v Písmě to není řečeno jen kvůli němu, že „mu to bylo uznáno“, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Evangelium – Mt 9,9–13

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu:

„Pojď za mnou!“

On vstal a šel za ním.

Když byl Ježíš u stolu v (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům:

„Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“

On to zaslechl a řekl:

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‚Milosrdenství chci a ne obět.‘ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“

Návštěva, která neskončila

Putování sochy Panny Marie Nazaretské se v naší vlasti zúčastnilo 10 biskupů, 700 kněží a 90 000 věřících.

Jako zcela nečekanou a nezaslouženou milost prožila církev v naší vlasti v druhém májovém týdnu návštěvu Panny Marie Nazaretské, která se k nám vypravila se stejnou horlivostí jako kdysi do Ain Karem

vzdory lidskému očekávání, když Zachariáš *byl stařec a také jeho žena v pokročilém věku* (srov. Lk 1, 18).

Z akce, která přišla docela nenápadně a kterou nepředcházela žádná zvláštní propagační kampaň, se od samého jejího počátku stala nikoliv lidským přičiněním událost století. Jestliže nepřestalo platit Mariino

kazovaly nejen víru a úctu Božího lidu, ale především sílu a moc její mateřské milosti, kterou Maria s sebou přináší a které tento Boží lid nemohl odolat. Panna Nazaretská nám přišla připomenout, že **žádný prostor není pro ni příliš velký, aby si jej nedokázala naplnit těmi, kteří jsou milí jejímu Srdci** a jimž chce zprostředkovat milosti, které z pověření svého Syna spravuje. Svým putováním nás opětovně přesvědčila, že nehrozí nebezpečí, že bychom její mateřskou ochranu a vliv přeceňovali, nýbrž právě naopak žádá, abychom ve své lidské malomyslnosti spíše nekladli překážky její mocné a láskyplné dobrotivosti. Přišla tak, že každému muselo být jasné, že to byla v prvé řadě ona sama, kdo nám prokazuje svou mateřskou lásku ještě dříve, než my jí můžeme prokázat svou synovskou oddanost. Přišla takřka proti vši naději, nikoliv abychom se teprve

zapsali do jejího Neposkvrněného Srdce, ale aby nám všem výslovně připomněla, že v tomto Srdci jsme již dávno zapsáni.

Kdo se k její soše mohl přiblížit, pocítil, co je to její mateřská blízkost, která pro něho nekončí tím, že socha odchází na další místa. Právě v nesmírném počtu jejích dětí, které si shromažďuje po celém světě, je naše síla a důvěra, naše radost a naděje. **Maria z Nazareta nás nepřišla navštívit, aby pak odešla, nýbrž aby v nás živě a radostně probudila vědomí své přítomnosti**, kterou už nemůže omezit žádná vnější ani vnitřní nepřízeň. Již na počátku století nás ujistila, že její Neposkvrněného Srdce bude nakonec triumfovat. Potřebujeme po hluboké zkušenosti její návštěvy ještě další důkazy? *Blahoslavení všichni, kteří uvěřili, že splní to, co nám bylo řečeno od Pána.* (Srov. Lk 1, 45).

Lubomír Štula

Ve svém »domku« v Loretě 24. března 1998

za svou příbuznou Alžbětou. Církev v naší vlasti mohla právem zvolat: *Jak jsem si zasloužila, že Matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně.* (Lk 1,43) Ano, děti Církve se při Mariině návštěvě **pohnuly tak živě a tak radostně**, že to překonalo nejen všechno očekávání, ale byli tím přímo šokováni i ti největší »realisté«, kteří se domnívali, že putování mariánské sochy v naší době a v našich podmínkách nemá vyhlídku na větší ohlas. Nazaretská Panna se však neřídí našimi stále více se zužujícími lidskými měřítky, nýbrž slovem, které jí řekl anděl a které si sama nesčetněkrát ověřila: *U Boha není nic nemožného.* (Lk 1,37) Vždyť dítě, které se v Alžbětině lůně tak velice radovalo, bylo počato také na-

proroctví, že ji budou *blahoslovit všechna pokolení*, pak nadále platí i to, že *ten, který je mocný, mocně zasahuje svým ramenem a rozptyluje ty, kteří smýšlejí pyšně* (srov. Lk 1, 49-51). Mariánská úcta se ukázala jako něco hluboce vzájemného, jako něco mnohem většího a významnějšího než pouhá fakultativní lidová zbožnost. Ukázala se jakožto cesta, kterou Bůh přišel k lidem a skrze kterou *syti hladově dobrými věcmi, jak slíbil našim předkům* (srov. Lk 1,53.55).

Kamkoliv Maria přichází na návštěvu, přichází jako *Matka mého Pána*, přichází nikoliv sama, nýbrž přináší s sebou toho, jehož počala ve svém lůně. Jestliže *nikdo nepřichází k Otci, než skrze něho* (J 14, 6), pak on nepřichází jinak než skrze svou Matku. Tisícíhlavé zástupy na všech místech, kam zavítala, do-

Z katecheze otce Giovanniho Marie Leonardiho OFM v katedrále sv. Václava v Olomouci 14. 5. 1999

Maria z Nazareta, která k nám přichází, je **Královna světa**, má na sobě královské barvy, které symbolizují její moc nad světem. Je oblečena v smaragdově zelenou tuniku: **Je Královna moří**. Kaštanová barva jejího pláště naznačuje, že je **královnou Země**. A azurově modrý závoj nám říká, že je **Královnou nebe**.

8. března 1998 se z Nazareta podle plánu vydala na celosvětovou pouť. Poté co ji přivítali lidé z Nazareta, Loreta a Vatikánu (*kde byla 15. dubna slavnostně korunována Sv. otcem Janem Pavlem II. korunkou z 12 hvězd*), potěšila svou přítomností také Egypt, Brazílii, Paraguay... a také Rusko, které ji bylo v Moskvě loňského roku znovu zasvěceno místním biskupem.

Panna Maria z Nazareta je zachycena v pohybu, její levá ruka naznačuje, že je těhotná Kristem – říká nám: **„Přináším vám Krista, Spasitele světa.“** Pravá ruka je vztažena k nám, Mariiným dětem, a říká nám: **„Jsi můj syn, má dcera...“**

Panna Maria odešla z Nazareta a jde do Betléma, cestou navštíví děti všech národů a s sebou nese Ježíše, Spasitele světa. Chce nás připravit na III. tisíciletí.

Ona je Žena plná života – nese v sobě život, říká nám: **„Milujte život – respektujte ho.“** My nemáme rádi život, ale sami sebe... Toto století je bez života – je plné války.

Na počátku tohoto století prosila Panna Maria ve Fatimě o zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci. Proč právě

Ruska? Její pozornost se obrací k lidu, který se nejvíce vzdaloval od Boha. **Ona je Mamin-ka.** O lid, který uteče od její mateřské náruče, se zajímá stále víc, protože jí děláme stále více starostí.

Toto století je plné hříchu. **Ona je Neposkvrněná a svou přítomností očisťuje svět.**

Skrze toto znamení (O. Leonard ukázal na ozářenou sochu Marie z Nazareta) očisťujeme svou víru.

Ona zná cestu, ona nás chce přivést zpět ke svému Synu Ježíši a svému Bohu. Sv. František ukazuje cestu chudoby, abychom došli k Bohu. Opravdové bohatství je jen v Bohu. Sv. Dominik ukazuje cestu následování Slova Božího. Je to cesta Slova a naslouchání. Sv. Terezie od Ježíše, karmelská kontemplativní řeholnice, nám říká: „**Začni se modlit a Bůh se ti zjeví**“. Toto jsou cesty, které nás vedou k Bohu.

Panna Maria má cestu SRDCE. Říká nám: „**Vrátím se, abych poprosila o zsvě-**

ONA je první zsvěcená, vždy na straně Boží, Neposkvrněná, bez hříchu a celá Boží celým svým bytím a ona nám pomáhá dobře žít svůj křest, proto žádá zsvěcení svému Neposkvrněnému Srdci. Touží, abychom opravdu žili jako děti Boží, a jako naše matka nám při tom může více pomáhat.

Panna Maria nám zprostředkovává milosti.

První milost, kterou máme od Panny Marie, je *očista srdce*. Ona nám pomáhá vzdát se hříchu. Je Neposkvrněná, abyste se i vy vzdali hříchu...

Druhá milost je, že se *Panna Maria za nás modlí*, abychom dostali sílu Ducha Svatého – novou sílu. Dnes je první den nověny modliteb o seslání Ducha Svatého. Apoštolové byli ve večeřadle plni strachu... Byla to první nověna k Duchu Svatému. **Mezi nimi byla i Panna Maria, Matka Boží.** Díky modlitbě Panny Marie na ně Duch Svatý sestoupil. (Na Pannu Marii poprvé sestoupil už při vtělení, ve večeřadle na ni

Turecko 8. 11. 1998. Ve svém domku v Efezu, kde žila se sv. Janem

cení mému Neposkvrněnému Srdci. Moje Srdce bude potom vašim bezpečným útočištěm. ...

Prvním našim zsvěcením je křest svatý. Zsvěcením se stáváme dětmi Božími – členy svaté rodiny Boží.

Proč se tedy zsvěcovat Pan-
ně Marii?

sestoupil podruhé.) Duch Svatý tu sestoupil na Pannu Marii a také s ní a kvůli ní byli apoštolové naplněni Duchem Svatým a dostali novou sílu hlásat evangelium.

Být blízko jejímu Neposkvrněnému Srdci znamená pro člověka prožít s Marií osobní letnice – nové letnice, na které se

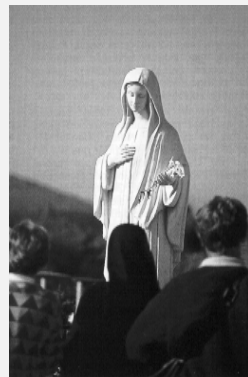
Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu, abyste se obrátily a pevněji věřily v Boha. Dítka, vy hledáte mír a modlíte se různými způsoby, ale ještě jste nedaly své srdce Bohu, aby On je naplnil svou láskou.

Hle, proto jsem s vámi, abych vás učila a přiblížila Boží lásce. Když milujete Boha nade všechno, bude vám lehké se modlit a otevřít Mu srdce.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 5. 1999

Církev připravuje v novém adventu. Sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu říká: Když Duch Svatý vidí Pannu Marii v srdci člověka, rychle přichází tomuto člověku na pomoc... Když Duch Svatý znovu vidí to prostředí večeřadla, kde sestoupil na apoštoly, pak znovu přichází, aby sestoupil.

Panna Maria po nás proto žádá očistu srdce, tedy zřeknutí se hříchu. Aby mohla být v našem srdci, žádá od nás zsvěcení jednotlivých osob, jednotlivých rodin a jednotlivých národů jejímu Neposkvrněnému Srdci. Ona ví, že s její pomocí můžeme toto II. tisíciletí dobře zakončit. Jenom s ní a Ježíšem můžeme také dobře začít přicházející III. tisíciletí.

Marie z Nazareta je na návštěvě u sv. Alžběty naplněna Duchem Svatým. S Pannou Marií přišel i Ježíš a Duch Svatý. Duch Svatý je pro nás největším Božím darem a Ježíš Kristus je pro nás jediným Spasitelem světa a v něm silou Ducha Svatého bude obnovena i tato země!...

Nebojme se od ní žádat velké dary. Je naše Matka a svatí otcové o ní říkají, že je všemohoucí – její Syn jí nic nemůže odepřít. Začni hovořit se svou Matkou, a když neumíš nic říci, podívej se do jejích očí a začneš hovořit od srdce k Srdci.

Její Srdce je chrámem Ducha Svatého a také ve tvém srdci může být chrám Boží.

Díky, Maria z Nazareta!

Maria na cestě

Myšlenky z homilie otce biskupa Josefa Hrdličky

S bázní a rozechvěním se ujímám slova jako kazatel. Cítím spolu s vámi, že síla tohoto setkání, která nás obklopuje, je v režii, jakou by člověk nikdy nevytvořil. Jistě je to sama nebeská Matka, která zde hostí své děti a dává jim zakoušet svou blízkost.

Je právě období svatodušní nověny, kdy učedníci očekávají příchod Ducha Svatého. Slyšeli jsme v úryvku ze Skutků apoštolů o tom, jak učedníci spolu s ženami, Ježíšovou Matkou Marií a příbuznými se připravovali na dar Ducha.

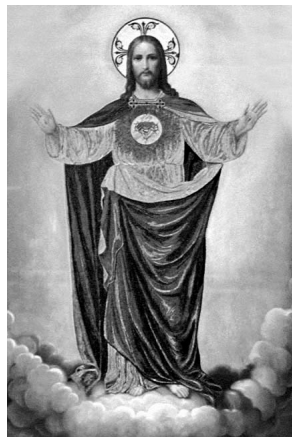
Čím se liší svatodušní večeřadlo od místa poslední večeře

Zeleného čtvrtku? Tam byli jen muži: Ježíš se svými apoštoly. Jim odevzdal a světil dar Eucharistie, tam ustanovil svátost kněžství. Pokud dnes někdo namítá, proč církev nesvětí ženy na kněze, Svatý otec odpovídá, že k tomu nemá mandát od Krista. Panna Maria nebyla při poslední večeři mezi těmi, kteří byli pověřeni kněžskou službou. Její poslání je svrchované a výsostně jiné. Ona přivádí Krista do světa jinou cestou a ukazuje všem ženám, matkám i čistým zsvěceným duším, jak se i ony mohou stát spolupracovnicí Boha na velkém díle spásy.

Pokračování na str. 6

Láska a důvěra – dvě křídla duše

Z poselství Božského Srdce Ježíšova sestře Consolatě Betrone

Moje milosrdenství objímá celý svět, protože jsem svou krev prolil za všechny lidi. Duše nebude odsouzena za množství svých hříchů, nýbrž za svou tvrdošijnost, s jakou odmítá přijmout mé odpuštění, a za svou vůli sama sebe zatratit. Pro kajícího lotra na kříži stačil jeden jediný úkon důvěry ke mně, aby v jediném okamžiku byly odpuštěny všechny jeho hříchy a on vstoupil ještě v den svého obrácení do ráje a stal se svatým!

Důvěřuj a ještě jednou důvěřuj mi, a věř slepě ve splnění mých zaslíbení,

protože já nemám míru ani pro dobrotu, ani pro milosrdenství: nechci smrt hříšníka, ale jeho návrat k životu. Přisahej mi, že věříš, že ráj je pro tebe vždy otevřen, ať už je stav tvé duše jakýkoliv.

Láska a důvěra jsou dvě křídla duše, pomocí kterých má vzlétnout k nejvyšším vrcholům. Tvoje ubohost má hranice, ale moje Srdce je bez hranic. Jestliže si jednou provždy zapamatuješ, že jsem nepřišel pro spravedlivé, ale pro hříšníky, hned tomu porozumíš. Když se ti stane, že se dopustíš nějakých chyb, neupadej do smutku, ale přijď a vlož je ihned do mého Srdce; obnov ve velkém klidu své předsevzetí, že se budeš cvičit v opačné ctnosti. Tak se z tvých chyb stane krok vpřed. Duše plná klidu je jako pramen chladné čisté vody, kterou mohu uhasit svou žízeň, kdykoliv chci.

Nenechej se nikdy ovládnout neklidem, protože když se znepokojuješ, bude Nepřítel spokojen a odnese si své vítězství. Naopak úkon horoucí lásky dává tvé duši hodnotu a klid. Nepřikládej proto nedokonalostem, které tě přepadnou, žádný význam, protože pokorné a kající duši nemůže mé Srdce nic odeprít. Mysli stále na to, že tě miluji a že tě budu milovat nad všechno pomýšlení v každém okamžiku a při každé slabosti, která ti uklouzne. Nevěř tomu, že by tvé nevěrnosti mohly vést k tomu, že já bych nesplnil svá zaslíbení. Tím bys mě udeřila do středu mého Srdce.

Nepřítel bude dělat všechno pro to, aby otrásl tvou slepou důvěrou ke mně. Nikdy nezapomínej, že já jsem dobrotivý a milosrdný a že právě to mě těší. Vnikni do mého Srdce, ponoř se do mé lásky a nedovol nikdy Nepříteli, aby se vloupl do tvé duše myšlenkami nedůvěry, nikdy!

Kdybys věděla, jakou radost mi připravuješ, jakou z toho čerpám útěchu, že mi důvěřuješ i uprostřed temnosti smrti, a jakou radost mi darují tvá slova: »Ježíši, odevzdávám se ti, věřím tvé lásce ke mně a důvěřuji ti.«

Tvé srdce náleží mně. Co očekávám od svého stvoření kromě jeho srdce? Vyprošuj pro ubohé hříšné lidstvo odpuštění; vyprošuj, aby mé milosrdenství triumfovalo, a vyprošuj především, aby oheň mé božské lásky sestoupil, oheň, který jako nové letnice očistí lidstvo od jeho strašné hříšnosti. Jenom božská láska umí změnit odpadlíka od víry v apoštola, zablácenou lilii v neposkvrněnou, pro hřích odporného hříšníka v triumf svého milosrdenství! Vyprošuj od mne lásku, vyprošuj vítězství mé lásky v tobě a ve všech lidech, kteří žijí a kteří budou žít do konce světa. Připravuj svou ustavičnou modlitbou vítězství mého Srdce a mé lásky na světě. Vypravuj malým duším o mé nevyšlovné vlídnosti, zvěstuj světu, jak jsem dobrý a mateřský a že za to nežádám od svých tvorů nic, než jen lásku. Miluj mě za všechny a připrav svou modlitbou a svou obětí svět na příchod mé lásky.

MARIA NA CESTĚ – pokračování ze str. 5

Ale ve svatodušním večeřadle je již sestava jiná. Jsou tam kromě apoštolů výslovně i ženy (v množném čísle) a příbuzní, neboli spřízněné duše. V samém středu vidíme Ježíšovu Matku Marii. To je objevené zjištění. V samém zrodu Církve, kdy Duch Svatý pronikl na zem, má klíčové místo Maria a spolu s ní kněžský i laický stav, muži i ženy. Bylo by chybou si myslet, že prostí muži, ženy, laici jsou v církvi až něčím druhořadým. Svatodušní večeřadlo zjevuje vzorek Církve výslovně a jasně.

I my si v této chvíli uvědomujeme Mariinu přítomnost v tomto našem svatodušním večeřadle, vždyť Církev se stále rodí, roste a obnovuje. Maria v tomto dění nemůže chybět, vždyť jde o dobro jejich dětí a věc jejího Syna. I zde je v samém středu dění.

Socha, kterou vidíme, putuje svěťadily a národy dnešního světa, je vítána Božími dětmi různé barvy pleti a různých jazyků. Oslovuje a inspiruje svým zjevem, na němž mě osobně nejvíc zaujala dynamika jejího pohybu, její chůze. Jako by nám Maria chtěla říci, že být křesťanem rozhodně neznamená nic statického a strnulého, stát či přešlapovat na místě, ale naopak vyjít ze sebe směrem k bližním se svědectvím o Kristu, kterého nese. Ano, tato podoba P. Marie představuje dívku v pozeňnaném stavu na cestě k další těhotné ženě, Alžbětě, které jde pomoci.

I toto je silný signál pro naši dobu. Patříme mezi devět zemí světa, které jsou v populačním minusu. Svatý otec říká, že národy bez dětí jsou národy bez budoucnosti. I u nás je více rakví než kolébek, více nás umírá, než se rodí. Za rok je to minus dvacet tisíc (jedno okresní město). Dar svobody, místo aby posílil národ, působí spíše, že konzumní styl života oslabuje smysl pro oběti, bez kterých si rodi-

čovství nelze představit. Maria je na cestě i k nám, aby ukázala, kudy vede cesta z ohrožení k naději. Vždyť spása světa začala právě tím, že jedna venkovská dívka řekla Bohu věrně a statečně: Ano, chci to dítě, ať se mi stane...! I tam, kde mohou mít ženy starosti s obtížemi mateřství, jde Maria na pomoc stejně jako tehdy stárnoucí Alžbětě. Už jim klepe na dveře.

Svatý otec v nedávném dopise umělcům píše o tom, že vlastně každý člověk je stvořen k tvůrčímu činu. Každý máme ze svého života udělat něco krásného. Umělecké dílo Duchu Svatého. To on tvoří, ale ve spolupráci s člověkem. Pokud člověk považuje svůj život jen za svou věc, pak se velmi snadno může stát spíš kopií, kýčem, deformací, nebo dokonce zmetkem toho skutečného Božího obrazu, který v sobě nese. Tam, kde spolupracuje s Duchem Svatým, tam se rodí pravý, originální, krásný tvar jeho lidství. Ten, kdo se modlí, zpovídá, pravidelně přijímá živého Krista, ten, kdo se nechá vést Marií, ten v sobě tento obraz dotváří a oživuje. Sama Maria je nejkrásnějším uměleckým dílem Duchu Svatého v celém stvoření.

Bratři a sestry, naše katedrála je vámi zcela naplněna. Poté, co skončí bohoslužba, zůstane tento chrám stát na místě, kde stojí už celá staletí, ale tento živý chrám se dá do dynamického pohybu, rozptýlí se do mnoha míst naší diecéze a celé Moravy, a tím vytvoří daleko větší prostor pro všechny ty, s nimiž přijdeme do styku doma, na pracovišti či ve škole a všude tam, kde žijeme. Nemáme být pohlceni světem, ale máme sami svět přetvářet a vést k Ježíši. Co jiného lze zvolat, než prosbu k Marii, která nejlépe ví, co je nám všem zapotřebí. Matko naše, veď a doveď nás všechny k Ježíši, svému Synu. Amen.

Ve spojení s Královnou míru

Interview s generálem Morillonem

Generál Morillon, někdejší velitel jednotek OSN v Bosně a Hercegovině, se stal známým především tím, že svým osobním nasazením vysvobodil 50 000 lidí z obklíčení Srbů a muslimů. Jednání s veliteli obou táborů vedl v Medjugorje. Francois Vayan s ním uskutečnil rozhovor, který byl zveřejněn v *Lourdes Magazine* 5/94.

Jak jste se pokusil být nástrojem míru v Bosně?

Všude, kam jsem přišel, znělo stále stejné volání:

Mír, mír! Chtěl jsem bojovat proti všeobecnému nepokojí a proti lži pravdou. Člověk, který má strach, je nebezpečný člověk. Lež a strach vedou k nenávisti. Je třeba odstranit všeobecný neklid, který zasévá nenávist. Vzpomínám si na příklad jedné chorvatské vesnice, jejíž obyvatelé utekli do lesa a vypravovali nám, že Bosňané zapálili jejich kostel a pak domy a před hořícími budovami tančili. Šli

jsme se podívat do vesnice. Nebyla to pravda. Vrátili jsme se, uklidnili utečence a oni, alespoň na nějaký čas, se mohli vrátit do svých domovů. I takové malé akce, naše přítomnost a nestranné svědectví jsou součástí mírových zbraní v trpělivosti den po dni.

Co je hlavním motorem vašeho jednání?

Je to víra a důvěra v Ježíše Krista.

A co je pramenem vaší víry?

Je to především eucharistická adorace. Dává mi sílu, abych prožíval svůj křest. Jsem duchovním synem Msgre. Charlese, bývalého poutního ředitele baziliky Sacré-Coeur v Paříži na Montmartru. On mi zdůrazňoval, jak je potřebné žít ve společenství s Ježíšem a dál rozvíjet milosti křtu. Společenství s Pánem zahrnuje i společenství s Marií, Prostřednicí všech milostí. Bez ní nemůžeme žít

křesťanské ctnosti, naději a bliženskou lásku.

Jaká může být role Panny Marie v balkánské válce?

Je zřejmé, že společná víra v jediného Boha, která by měla svěst dohromady pravoslavné Srby, katolické Chorváty a muslimské Bosňany, nestačí k tomu, aby umlčela zbraně. Panna Maria, kterou muslimové velice milují, by mohla být společným bodem pro všechny válčící strany.

Co nám můžete říct vzhledem ke své dlouhé duchovní zkušenosti o duchovním vývoji ve válčné oblasti?

Ďábel působí nenávist a nedorozumění. Zlí lidé se poznávají a táhnou proti sobě. Toto tajemství zla přináší vojákům utrpení. Existuje jakási »solidarita« jak v dobru, tak ve zlu. V dobách konfliktů někdy zakoušíme sílu společenství svatých. Velká rodina věřících se

spojí v modlitbě a při obtížných jednáních s odpovědnými zástupci válčících stran to přinese své ovoce. Vojákovi, který by se vzeprl proti Bohu, bych rovnou řekl, že by bylo třeba vzbouřit se především proti lidem. Láska k Bohu obsahuje v sobě naši svobodu. Je naší odpovědností pozvednout hlas, když se tato svoboda zneužívá nebo převrací. Neházejme všechno zlo na Boha, který nás z lásky stvořil svobodně!

Uvědomujete si, že jste se stal vzorem pro mládež?

Já vůbec nemyslím na to, jaký obraz o mně média vytvářejí. Snažím se zůstat pokorný, protože pokora je pravda. Pokora také vyžaduje, abychom vydávali svědectví, a o to se pokouším ve své knize *Croir et oser* (*Věřit a mít odvahu*).

Máte touhu stát se svatým?

Ano, to je přece povolání všech pokřtěných. Nároky v tomto směru mě přerůstají, ale já přece vím velmi dobře, že stačí milovat!

Překlad -ls-

K výročí posvěcení baziliky sv. Františka z Assisi

Ten, který na počátku své konverze stavěl a opravoval chrámy Bohu, se dočkal, že po jeho smrti křesťané v Assisi vystavěli baziliku, která nese jeho jméno.

Právě sv. František je ta ovce (*Zj 21, 1-5*), která ve svém srdci uslyšela hlas svého pastýře: „Františku, jdi a obnov můj dům, neboť se hrouť.“

František v prostotě ducha neváhal ani vteřinu a začal opravovat trosky kostelíka sv. Damiána. Dal jej do takového stavu, že v něm mohla být opět sloužena mše svatá... Jistě to bylo od něho chvályhodné, že se vrhl do stavby kamenného chrámu a zvelebil jej natolik, že v něm

mohl přebývat svátostný Kristus.

Jenomže Bůh určil Františka k vznešenějšímu úkolům. František měl obnovit chrám vystavěný ne lidskýma rukama, ale chrám duchovní, jehož základem je Ježíš, apoštolové a na kterém dále stavějí svatí a všichni křesťané, patřící do jedné Církve.

A tento chrám se v 13. stol. hroutil, protože ti, kteří měli být kvalitním materiálem, byli jen drolicím se pískovcem. Z jejich života s Bohem se totiž vytratil duch evangelia. Pod zbožnými frázemi se skrývala prázdnota duše. Církev bohatla co do majetku a peněz, podporována šlechtou. Duchovenstvo si žilo

spokojeně, zabezpečené svými pány, kterým bylo hluboce zavázáno. Lidem chyběl příklad živé víry, horlivé lásky, a tak postupně vlašnělo celé křesťanstvo. Boží chrám – Církev se otřásl v základech. V lidských srdcích hasl plamínek Božího světla a s tímto vyhasínáním se hroutil celý chrám.

Sv. František, který vzplál láskou ke Kristu natolik, že se mu chtěl zcela podobat, měl na sobě ukázat, že se evangelium žít dá, že evangelium není přežitek. Ježíš, který se stal chudým, abychom zbohatli jeho chudobou, byl Františkovým vzorem. František nechtěl mít na světě nic, aby o to víc vlast-

nil Ježíše a rozhořel se žarem jeho lásky. František skutečně hořel a jeho ohněm vypaloval a zpevňoval drobní se kvádry živého chrámu. Ve svém životě ztělesnil Krista a svým příkladem vrátil Církvi dech života, který se už už krátil...

A na počest tohoto světce byla postavena bazilika v Assisi, aby nám stále připomínala Františkovo dílo.

Není tomu dávno, co se po zemětřesení začala hroutit i tato bazilika... Mne to přivedlo na myšlenku, zda nám sv. František nepřipomíná slova, která kdysi sám slyšel: „Františku, obnov můj dům, neboť se hrouť.“ Zda i my nemáme *podepřít živý chrám Církve v dnešní době*, právě tím, že budeme **věrněji žít evangelium?**

P. Dismas Tomaščík OFM cap.

Obtížný popřevratový vývoj

Z projevu Svatého otce při návštěvě prezidentského sídla v Bukurešti k představitelům občanského, politického a náboženského života a k diplomatickým zástupcům 7. května 1999

Rumunsko prožívá periodu rozhodujícího přechodu k budoucnosti, aby se mohlo intenzivněji podílet na budování Evropy a svého postavení na mezinárodní scéně. Myslím na ty, kteří musí čelit těžkým zkouškám, především na ty, kteří jsou těžce zasaženi ekonomickou krizí, a na ty, kteří se ocitli v situaci bídy nebo nemoci, stejně jako na rodiny, které jen s námahou zabezpečují své vlastní potřeby. Vyzývám všechny Rumuny, aby složili zkoušku solidarity a osvědčili tak konkrétně, že život na jednom společ-

tě pro ty, kteří zakusili neblahé důsledky různých krizí minulosti. Váš národ je bohatý na nečekaná povstání, na sebedůvěru a solidaritu. Díky síle těchto hodnot je povolán, aby rozvíjel umění společného života, který je nezbytným doplňkem duše a lidství. Solidarita a důvěra vyžadují ode všech protagonistů společenského života, aby soustředěně respektovali různé roviny účinné pomoci, jako je například trvalý úkol dbát na čestné jednání u všech těch, kteří mají řídit sociální skutečnosti. Právě odtud se utváří skutečné sdílení společ-

společnosti i na všech úrovních společnosti. Národ s vytříbeným občanským smyslem je si vědom skutečnosti, že vývoj společnosti nemůže být pouze záležitostí struktur, nýbrž že je nezbytná také změna mentality. Je vhodné, aby především mladí lidé mohli nabýt důvěru ve svou vlast a necítili pokušení emigrovat. Na druhé straně je důležité, aby stát, dbalý soužití a míru, byl pozorný bez rozdílu ke všem jedincům, kteří žijí na jeho území. Je skutečností, že národ má povinnost udělat vše možné pro to, aby posiloval národní jednotu všech svých obyvatel bez ohledu na jejich původ a jejich náboženské přesvědčení a aby rozvíjel smysl pro vstřícnost vůči cizincům. Je to věc trpělivosti a především dobré vůle po společném životě, že díky národnostnímu i náboženskému soužití je možno překonat hrozící protiklady a obavy. »Je třeba přejít od pozic antagonismu a konfliktu k postojům, v němž jeden i druhý se vzájemně respektují jako partneři.« (Ut unum sint 29)

Rumunsko 1. prosince 1998, biskup Petru Gherghel

ném teritoriu vytváří pevná pouta přátelství. Nikdo se nesmí cítit vyloučen, ani nesmí klesat na mysli kvůli zdlouhavosti transformace a odloučit se od společné cesty. Každý je odpovědný za své vlastní bratry a za budoucnost země.

Čtyřicet let bezbožického komunismu zanechalo své následky v jizvách těla i v paměti vašeho národa a nastolilo klima nedůvěry; to všechno nemůže zmizet bez konkrétního úsilí o obrát jak v osobním životě občanů, tak ve vztazích k mezinárodnímu společenství. Každý musí podat ruku vlastním bratřím, aby pokrok a rozvoj byly dobrodiním pro všechny, zvlá-

šněho osudu. Povzbuzuji obyvatele Rumunska, aby pracovali na výstavbě společnosti, která slouží všem, aby se nechali proniknout poselstvím Krista, tak jak to dělali vaši předkové již od dob apoštolských, když ukazovali, jak důležité místo zaujímají křesťanské, duchovní a mravní hodnoty v životě národa.

Zvraty, které následovaly po roce 1989, prohloubily rozdíly mezi občany. Obtíž přechodu k demokracii vedou nejednou k deziluzi. Cesta k demokratickému životu vede především skrze občanskou výchovu všech občanů, aby mohli mít aktivní a odpovědnou účast na veřejném životě v prostředí místních

Z homilie Jana Pavla II. při byzantské liturgii v katedrále sv. Josefa 8. května 1999

V průběhu vašich dějin se zde spojily v originálním genu vašeho národa různé duše křesťanství: ona latinská, cařihradská a slovanská. Toto vzácné dědictví bylo uchováno díky vašim východním společenstvím spolu s bratřimi vaší rumunské pravoslavné církve. Vaši otcové chtěli obnovit viditelnou jednotu s římskou církví. V *Clausula unionis* potvrdili mezi jiným: »My podepsaní jsme sjednoceni s naší tradicí: naše církevní rity, božská liturgie, posty a náš kalendář necht' zůstanou nedotčeny.« Od této jednoty uplyne 300 let: poklá-

dám to za prozřetelnostní a plně významu, že tyto oslavy 300. výročí spadají v jedno s Velkým jubileem roku 2000.

Tato jednota přinesla s sebou ohlas v staletých dějinách a kultuře rumunského národa. Těmto dějinám a kultuře dodala tato unie velký význam, jak to ukazuje škola, která povstala v Blajji, kterou básník Eminescu nazýval »malým Římem«. Vaším posláním, nejdražší bratři a sestry řeckokatolické církve, je věrnost vaší historii a tradici. Postavy jako Teofil Szeremi a Anghel Popa, kteří houževnatě bránili vlastní kulturní identitu proti všem, kdo se pokoušeli ji narušit, ukazují, že katolicita a národní kultura mohou nejen žít vedle sebe, ale mohou se vzájemně oplodňovat tím, že se otevírají univerzalitě, která rozšiřuje horizonty a pomáhá překonávat uzavřenost a rezervovanost v sobě samém. Před slavným ikonostasem vaší katedrály našly nakonec svůj odpočinek ostatky ctihodného biskupa Inochentia Micu Kleina, další postavy, která milovala a velkodušně hájila s odvahou svou katolicitu, přísně spjatou s rumunskou identitou. Taková plodná syntéza prokázala skutečnost, že ve vaší církvi vstoupil krásný rumunský jazyk do liturgie a že řeckokatolická Rumuni přispěli nemalým intelektuálním úsilím k posílení vlastní národní identity.

Toto dědictví čerpalo posilu také z bohatství a tradice byzantské liturgie, kterou máte společnou s bratry pravoslavné církve. Jste povoláni, abyste oživilo toto dědictví, znovu je obnovili tam, kde je potřeba, a inspirovali se citlivostí těch, kteří usilovali o jednotu s Římem, a to je to, co od vás katolická církev očekává. Věrnost vaší tradici, tak bohaté a složité, se dnes musí ustavičně obnovovat, aby se vytvářel nový prostor svobody, kterou jste získali, aby vaše církev návratem k vlastním tradicím a otevřeností k volání Ducha mohla být stá-

le více sama sebou a právě mnohostí své identity přispívala k růstu všeobecné Církve.

Čeká vás úchvatný úkol: oživit naději v srdcích věřících vaší církve, která znovu povstává. Dejte prostor pozornosti laikům a zvláště mladým, kteří jsou budoucností Církve: učte je setkávat se s Kristem v liturgické modlitbě, znovu obnovené v kráse a slavnostnosti po omezeních skrývání, v ustavičném rozjímání o Písmu svatém, v poznávání Otců, teologů a mystiků. Vychovávejte vaše mladé k vysokým cílům, jak se sluší na syny mučedníků. Učte je odmítat laciné iluze konzumu, aby zůstali ve své zemi a budovali společně budoucnost a prosperitu v míru; aby se otevírali Evropě a světu; aby sloužili chudým, kteří jsou Kristovým obrazem; aby se připravovali k výkonu povolání jako křesťané; aby oživilo občanské společnosti čestnost a solidaritu; aby se nevyhýbali politice, ale aby se v ní viditelně osvědčili v onom duchu služebnosti, který je tak potřebný.

Usilujte o kvalitu teologického vzdělávání v jasném vědomí, že budoucí kněží jsou vůdci, kteří povedou společenství v novém tisíciletí. Spojte se v úsilí, zajistěte kvalifikaci učitelů i vychovatelů, aby byli zakořeněni současně ve vaší zvláštní identitě i v univerzálních nárocích Církve. Pečujte o řeholní život a pracujte na obnovení mnišství, tak těsně spjatého se samou podstatou východních církví.

A nade všechno mějte lásku (Kol 3,14), to vám říkám spolu se sv. Pavlem. Ještě dříve než pro ztrátu neocenitelného daru svobody samého života trpěli jste proto, že jste se cítili nemilovaní, že jste byli nuceni se skrývat, že jste byli izolováni od života národního i mezinárodního. Především bolestná rána byla zasazena vašim vztahům k pravoslavným bratřím a sestrami, a to i přesto, že s mnoha

V Káhiře před obrazem P. Marie Fatimské v květnu 1998, darovaným Piem XII. Tento obraz také putoval světem 1949-1950.

z nich jste sdíleli utrpení pro svědectví Kristu v pronásledování. Jestliže společenství mezi pravoslavnými a katolíky není ještě úplné, mám zato, že se již »uskutečňuje v tom, co všichni pokládáme za vrchol života v milosti: v mučednictví až ke smrti, nejskutečnějším společenstvím s Kristem, který za nás prolil svou krev a v tomto společenství sblízuje ty, kteří jsou časem vzdáleni« (srov. Ef 2,13) (UUS 84).

Tyto dny jsou pro křesťany dny odpuštění a smíření. Bez tohoto svědectví svět neuvěří: jak mohou mluvit věrohodně o Bohu, který je Láskou, když jsou ustavičně v rozepří? Zahoďte s láskou rány minulosti. Společné utrpení nechť nevytváří rozdělení, ale vyvolá zázrak smíření. Není to právě ten zázrak, na který čeká svět od věřících? I vy, bratři a sestry, jste povoláni, abyste přinesli svou drahocennou daň k ekumenickému dialogu v pravdě a lásce podle pokynů II. vatikánského koncilu a učitelského úřadu Církve.

Podle L'Osservatore Romano
9. 5. 1999
Překlad -lš-

Návrat v Marpingenu

Marpingen leží cca 30 km severně od Saarbrückenu. Odedávna se zde zvláštním způsobem uctívala Matka Boží, k níž přicházely poutě z celého okolí. Zcela na jiném místě byla vybudována v r. 1932 mariánská kaple. Zde se v letech 1876-1877 zjevila Matka Boží třem dětem: Zuzaně Leistové, Kateřině Hubertusové a Markétě Kunzové. K prvnímu zjevení došlo 3. července 1876, když se dívkám, které šly na borůvky, ukázala Paní v bílém závoji a s dítětem v náručí a představila se jako »Bez poskvrny Počatá«. Místní farář po úvodním pochybování došel k přesvědčení o pravosti zjevení. Když se začala dít zázračná uzdravení, proudily sem velké zástupy a poutníků a záhy se hovořilo o německých Lurdech. Pruská vrchnost se pokusila poutě zastavit i s použitím vojáků, ale neuspěla. K poslednímu zjevení došlo 3. září 1877. Úcta k Matce Boží na tomto místě dodnes přetrvává.

Poselství, která děti přijaly, jsou srovnatelná s tím, co známe z pozdější Fatimy, a jejich jádrem je výzva: »Musíte se modlit a nikoliv hřešit.« Když se Matka Boží loučila, řekla: »Vrátím se znovu v čase velkého ohrožení.«

Toto slovo dodržela v roce 1983. Jeden velice prostý muž, který se často modlil v této kapli, tlumočil text poselství, které bylo předáno rovněž Svatému otci:

»Uplynulo více než sto let mých zjevení. Neporozuměli jste ani mému milostnému obrazu, ani mému poselství. Moje poselství jste překroutili a zesměšnili. Řekla jsem vám, jak máte opravdu křesťansky žít a co vede ke hříchu. Ukázala jsem vám peklo a hříšníky, kteří jsou navěky zatraceni. Ukázala jsem vám největší div, sluneční zázrak. Mnozí byli toho svědky. Ale vaše hříchy a neřesti vyvo-

laly Boží hněv a druhou světovou válku. Ale i na tyto útrapy jste brzy zapomněli. Hříchy dnešní doby překonávají svou ohavností všechny dřívější časy.

Nyní triumfujete ve svých hříších, vysmíváte se a rouháte. Děláte si posměch z mých poselství a z těch, kteří se modlí a důvěřují zázračné vodě. Neďte se pak, jestliže se přes noc přivalí katastrofa. Dostali jste mnoho času, abyste se obrátili a polepšili. Až vás náhle překvapí neštěstí, vaše »Pane, Pane« už nebude mít smysl. Zahynete. Kníže tohoto světa, Odpůrce Boží, vás udělal slepými vůči Božím příkázáním i zjevením. Udusil váš duchovní život pozemskou chamtivostí a žádosťivostí. Váš život už není křesťanský, je to nové pohanství. Věvodí vám jen neřest, nenávisť, nepokoj, sváry, lakota, volná láska a tělesné rozkoše. Život křesťanské rodiny se již dlouho rozpadá.

Překvapí vás neštěstí a válka nepředstavitelných rozměrů, jaké ještě nikdy nebylo. Stojím před branami Německa s pláčem, tak jako Kristus plakal nad Jeruzalémem. Ukazuje se křesťanský prapor, ale vlastní život je bez víry a bez modlitby. Jak často jsem vás ve svých zjeveních napomínala. V žádné době lidských dějin jsem si nevyprosila na Boží všemohoucnosti tolik zjevení jako právě v dnešním čase. Ale kníže tohoto světa, odpůrce Boží, vás udělal slepými pro Boží příkázání a zjevení.«

Poselství končí výzvou adresovanou přímo Svatému otci.

V Německu je na patnáct míst, kde se za posledních sto let zjevila Matka Boží. Ale stále stojí s pláčem před branami Německa a pastýři ji nechť ji vpustit do nitř, uzavírá svou zprávu Peter Clausen.

Podle Marienlexikon
a zpravodaje -SB- 14/99
ze 7. 4. 1999

Vroucí naléhavá modlitba

Nikdy bych se neodvážil napsat to, co nyní napíši o prosebné modlitbě, kdyby to sám Ježíš nezjevil ve svém evangeliu. Když jsem začal být přitahován modlitbou, napsal jsem si na desky breviáře místa z evangelia, která vybízejí k modlitbě: »Dotěrný přítel« (Lk 11,5-13), »Neodbytná vdova« (Lk 18,1-8), velká místa z Janova evangelia (J 14,13-17; 16,23-25) a zarážející slova: *Dosud jste o nic neprosili*. A byl to apoštol sv. Jakub, který hovoří o mocné modlitbě spravedlivého (Jk 5,13-18). Jsou ještě jiná místa o síle víry a modlitby (Lk 17,5-6; Mt 17,19-20; Mk 9,29; Mt 21,21-22; Mk 11,22-24).

Kdybych měl hledat příklad, který tyto texty ilustruje, nenashel bych nic lepšího než »sepjaté ruce« faráře Arského a následující slova: »Člověk je chudák, který si všechno potřebuje vyprosít od Boha.«

To mě přivedlo k úvaze o tom, co Ježíš říká v evangeliu o modlitbě. Když se podíváme na nejdůležitější texty, zdají se mi jasné dvě věci:

Především prosebník se staví pod pohled Otce, který vidí skryté věci a ví, co potřebujeme, dříve než o to prosíme (Mt 6,5-15). Následuje darovaný *Otče náš*, který je především vzýváním jména Otcova. Kdo se modlí *Otče náš*, začíná prosit.

Pak ve všech uvedených textech Kristus radí prosebníkům, aby hledali, klepali a prosili. Máme se modlit bez ustání a nenechat se odradit (Lk 18,1). Důraz se zde klade na tvrdohlavost, vytrvalost, dokonce se doporučuje dotěrná neodbytnost. To je tak zjevné, že to není třeba opakovat.

Tak ve mně vzniklo nepřekonatelné přesvědčení, že každá modlitba má jako základní předpoklad vroucnost a naléhavost. Z toho vznikla u mne takřka rutinní mánie instinktivně vycítit

u sebe i u jiných, jestli mám co do činění s někým, kdo se »modlí na kolenou«, nebo ne. To je také jeden z důvodů, proč jsem neschopný hovořit s někým nebo odpovídat na otázky někoho, kdo se nemodlí.

Má to své důsledky, když klekneme. Neschopnost modlit se vyslovuje sama sobě ortel, protože je důsledkem postoje, který jsme přijali ve svém životě a jímž se z nás stal někdo, kdo odporuje a říká své »ne« vroucí modlitbě.

Kdo klečí na kolenou, má naději a touhu. V duchovním životě není žádné jiné praktické rozhodnutí a já mám zkušenost, že jsou situace, ve kterých není možno dát druhému žádnou jinou radu, než aby se modlil.

Když mi někdo řekne: »Já nemohu milovat, já nemohu odpouštět, já nemohu žít zdrženlivě,« řeknu mu: »Modlete se.« Když mi řekne, že se nemůže modlit, odsuzuje ho tato jeho nemožnost.

Někdo řekl jednou jednomu knězi, který mu doporučil prosebnou modlitbu, že se nachází ve zcela bezvýchodné situaci, která, lidsky řečeno, nemá žádné řešení: »Vý nechápete vůbec, že jste mě přivedl k zoufalství právě tím, když jste mi to řekl, protože to je přesně to, co já nemohu a co je mým zoufalstvím.« Když se někdo ocitne v takové situaci, pak mu zbývá jediná cesta, že si najde nějakého kněze, nějaký klášter nebo někoho druhého, kdo se za něho bude modlit. To je první krok k uzdravení skrze modlitbu.

Ale jsou ještě subtilnější situace, totiž takové, kdy se někdo modlit nechce, protože se bojí, že by se jeho modlitbou změnilo něco na jeho situaci, což podvědomě odmítá.

Může se také stát, že nemáme dost silnou vůli, abychom odolali pokušení. Vždy však můžeme pokleknout a říct:

»Pane Ježíši, smiluj se nade mnou!«

Kněz, o kterém jsme mluvili, poradil jednomu člověku, který se nechtěl modlit, aby si lehl tváří k zemi a tak se skrytě začal modlit. To není žádný tělesný »hrdiný skutek«, nýbrž je to výraz »morální slabosti«. Taková modlitba, i když je docela krátká, přináší skutečné osvobození. V tom spočívá vlastně obrat v duchovním životě, a kdo se tomu poddá, bude metafyzicky osvobozen.

Rozhodnutí vroucně a naléhavě se modlit je důležitější, než všechno, co potom následuje. I těm, kteří se oddávají kontemplativní meditaci nebo koncentrací, může Kristus vždy říct: »Ještě jste o nic neprosili v mém jménu.« Jsou lidé, kteří se oddávají krásnému rozjímání, ale vroucně neprosí. Sv. Alfons z Liguori řekl, že při modlitbě jsou vroucí prosby (obsecratio, zapřísahání) nejdůležitější. Přejít na ně je obtížnější, než si může někdo myslet. Jsou řeholníci a křesťané, kteří vůbec nevědí, co znamená se snažit, říct »děkuji« ještě dříve, než řeknou »prosím ještě o to...« Ověřil jsem si to v mnoha modlitebních skupinách. Skutečné prosby jsou tajemnější a řídnější, než si myslíme.

Jednou slyšel někdo v modlitbě Ježíšova slova: »Ještě jsi mě o nic neprosil,« a pochopil, že chtěl svým vlastním úsilím dosáhnout toho, o co nechtěl prosit. Vroucně prosit znamená čekat jako žebrák, že něco dostaneme, co jsme si vůbec nezasloužili.

Abychom pochopili, že vroucí modlitba stojí v samém centru modlitby, stačí zamyslet se prostě nad věcmi v mezilidských vztazích. Škola vroucí prosby je tajemná a fascinující; naráží však v našem nitru na silné odmítání a umlčování; to patří k zaklínadlu dnes tak častému: komunikačnímu problému. Když jsou mezi manželi nebo mezi členy nějaké skupiny pro-

Maria »u sebe« – horní bazilika v Nazaretě

blémové vztahy, musí jedna z obou stran vystopupit ze sebe, obrátit se na druhou a říct: »Pěkně prosím!«

Tak je tomu i v modlitbě: Při vroucí modlitbě se řeší komunikační problém mezi námi a Bohem. Je třeba natáhnout ruku a vystoupit ze sebe. Dokud neuděláme toto gesto, které pak mohou následovat další (děkování, chvála, klanění, objetí, spojení), je v nás stále něco, co se protíví a nesouhlasí. Říkáme, že milujeme, že chceme odpouštět, být pokorní a čistí, ale jak hluboko sahají láska, odpuštění, pokora, čistota do našeho bytí? Když však prosíme (jako advokát o milost pro odsouzeného k smrti), nejsou žádné komunikační problémy. Vystoupili jsme ze sebe. Neznáme základ svého dvojakého srdce; jen naše vroucí prosba potvrzuje a dokazuje, že toužíme po tom a chceme to, o čem prosíme.

Proto ti, kteří uvažují na metafyzické úrovni o modlitbě, trvají na tom, že není žádné jiné řešení než vroucí naléhavá prosba. Při žádném jiném postoji není člověk tak do hloubky osloven a dává vždy jen část sebe, zatímco při naléhavé prosbě se musí zapojit i tmavé a nejtajemnější hloubky naší bytosti.

Vrchol dokonalosti a svatosti je v tom, že můžeme naléhavě něco vyprošovat.

*Maria heute, 4/99
Překlad -lš-*

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XLIV.

Heřman položil ruku na rameno svému příteli z mládí a řekl: „Štěpáne, tvůj chlapec není mrtvý. Podívej, on šel křížovou cestu s Kristem až na Golgotu. Potom vzala mrtvé tělo tvého syna do klína naše nebeská Matka. A co ona vezme, to není nikdy mrtvé; neboť ona je Matkou všeho života. Koho přijme Maria do své náruče, ten vstane z mrtvých k věčnému životu!“

Heřman Josef se napřímil a jeho poslední slova se nesla s neotřesitelnou jistotou. Oba chvíli mlčeli; pak osamělý otec pomalu opakoval stejnou naději: „Koho přijme Maria do své náruče, ten vstane z mrtvých k věčnému životu!“

ZNAMENÍ NA NEBI

Před krásnou schránou ostatků Tří králů, která konečně po svém dohotovení našla své čestné místo v kolínské katedrále, hořela řada svíc. Co svíce, to modlitba ke svatým mudrcům, děkovaná svíčka matky, jejíž syn se vrátil domů, nebo prosba za ty, kteří se nevrátili.

Venku už bylo dlouho tma a uvnitř bylo hluboké ticho, ale před královskou schránou klečel ještě jeden muž a modlil se. Uvnitř začínala být ledová zima. V kropenkách se na vodě udělal ledový škraloup. Kostelník, který se v koutě choulil do kožechu, čekal, až poslední klečící člověk opustí kostel a on bude moci zamknout. Ale nedovolil si rachotit klíči nebo jej vyzvat k odchodu, protože ten poslední, který tam vpředu klečel, byl hrabě Engelbert z Bergu, který právě dnes, 29. února 1216, byl jmenován biskupem. Zdálo se, že vůbec necítí tu hroznou zimu v kostele. Mohutná po-

stava tiše setrvala v modlitbě a obličej byl ozáren světlem svíc. Engelbert se modlil:

„Slibuji na tomto posvátném místě, že ve svém biskupském úřadě se budu řídit moudrostí, dobrým srdcem, právem a spravedlností. Slibuji, že nechci hledat sebe, ale spásu svěřených duší. Slibuji, že se nebudu řídit zájmy mocných, všelijakými řečmi, ale Božím zákonem, zájmy církve a říše. Vy, svatí mudrci, dopřejte mi svatou moudrost, která se neskloní před žádným Herodem a nehledá nic jiného než Boha!“

Pak se Engelbert napřímil, jeho oči hleděly do tmy starého domu, a opět se obrátily k zářícímu relikviáři tří mudrců.

„Slibuji,“ pokračoval po chvíli Engelbert, „že nad tímto relikviářem vystavím nový dóm, krásný a obrovský, jakého není v celé říši, který pozvedne své věže až do oblak. Dóm chci ale zasvětit Paní, před kterou složili své koruny i tito mudrci, Panně Marii. Dej, Pane, abych dokončil toto dílo!“

V té chvíli stál mnich Heřman Josef u okna v sakristii steinfeldského kláštera a hleděl na noční oblohu. Z klášterního vrchu bylo vidět daleko, až do Kolína. Najednou se mu zdálo, že nad Kolínem je jasněji, jako by město nad Rýnem ozařovaly nebeské paprsky.

„Hvězdy nad Kolínem tvoří jakoby korunu, zářící korunu nad biskupským městem,“ říkal si.

Pak musel myslet na to, že dnes měl být zvolen nový arcibiskup; jeho ruce se sepjaly k modlitbě: „Pane, dej svému lidu dobrého pastýře!“

Nebeská zář byla stále jasnější a hvězd bylo vidět stále více.

„Je to tvůj plášť, Bože, tvůj překrásný plášť!“ radoval se kněz a jeho oči klouzaly po nevyčerpatelné záři.

Jeho srdce napadaly různé myšlenky – co to mohlo být, tam na obloze? Byla to světla poslaná od Boha, aby přinesla světlo do temnot? S úsměvem si vzpomněl na příhodu z dětství, jak vysvětloval Markétě, že hvězdy jsou díry v nebeské podlaze, kterými proniká trochu věčného světla.

Osamělého mnicha teď přepadla Velká touha, nahlédnout hlouběji do zázraku stvoření, do zářícího tajemství na obloze.

„Pane, dej mi spatřit!“ křičí jeho duše. „Dej, ať vidím! Ukaž mi jasněji překrásné zrcadlo, ve kterém nám září tvoje tvář! Pane, prosím, ať vidím!“

Najednou začalo nebe zářit silněji. Připadalo mu, že se hvězdy přibližují. Jeho srdce pronikl žár, cítil se být strháván tolika plameny. Oči ho bolely od té záře, ale neodvážil se od ní odtrhnout. Musel to vidět! Každá hvězda byla jako slunce. Vše se točilo, zářilo, jávalo a vše ostatní strhávalo s sebou. Nekoněčně světlo, pohyb, jásoť, chvalozpěv!

Ale jaký byl smysl tohoto světelného úkazu? Bylo to vše hrou, celé stvoření Boží hrou? Kde byl střed, kde všechnen pohyb získával sílu a směr? Kde bylo tajemné srdce světů?

Knězi se zdálo, že slyší odpověď, která ho přivedla na kolena: „Srdcem všech světů je láska!“

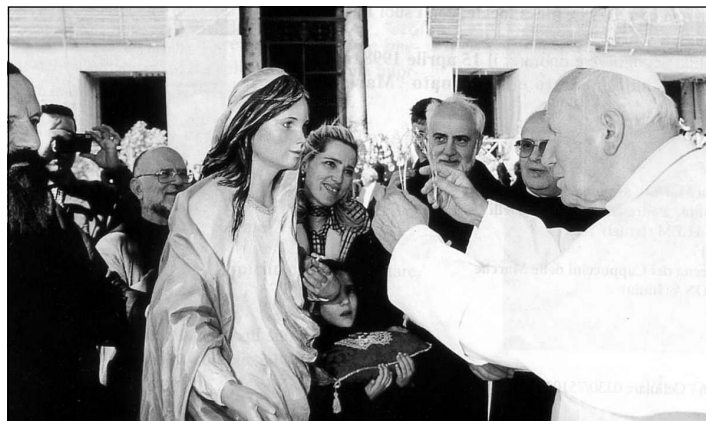
V tu stejnou noc stál jeden světec v umbrijských horách a díval se k zářícímu nebi. Jeho duši se ozývala hudba tisíců harf. Jásoť všeho stvoření pronikl jeho srdce a stal se chvalo- zpěvem na jeho rtech. Svätý František začal chvalo- zpěv stvoření:

*Ať tě chválí,
můj Pane, všechno,
co jsi stvořil,
zvláště pak bratr Slunce,
neboť on je dnem
a dává nám světlo,
je krásný a zářící,
vždyť je, Nejvyšší,
tvoým obrazem.
Ať tě chválí, můj Pane,
bratr vítr a vzduch,
oblaka i jasná obloha
a každé počasí,
kterým živiš své tvory.
Ať tě chválí, můj Pane,
sestra voda,
která je velmi užitečná,
pokorná,
vzácná a čistá.*

Tak to bylo v Umbrii, stejně jako v Německu, a tak je tomu stále, že němý jásoť stvoření se mění na rtech světců v chvalo- zpěv.

Engelbert, nový kolínský biskup, si počínal tak, jak slíbil u ostatků svatých Tří králů. Podvodníky, nepoctivce a příživníky, kterých bylo na každém dvoře dost, vykázal, ale chudí a trpící měli vždy dveře otevřené.

Pokračování příště

Jan Pavel II. korunuje sochu Panny z Nazareta 15. dubna 1998

Mučedníci pravoslavné církve

V publicistickém pořadu ČT1 »Ta naše povaha česká« jsme mohli být svědky, jak hluboký odpor ke katolické církvi chová v sobě nemalá část obyvatel naší republiky. Z rozhovorů můžeme vyrozumět, že tato averze není namnoze důsledkem poznání, nýbrž že ona poznání předchází a lidé si pak ze všech poznatků o církvi vybírají jednostranně a namnoze zkresleně jen ty, které je v jejich apriorním negativním postoji utvrzují.

Tuto jednostrannost potvrzuje z opačného pohledu stále stoupající sympatie ke komunismu, o jehož negativních stránkách naopak nechtějí tito lidé nic slyšet a nic vědět.

Přítom je rozdíl v tom, zda tato negativa, která dnes právem odsuzujeme, jsou průvodním jevem vyplývajícím ze selhání lidského činitele, anebo patří k samotné podstatě systému. Jestliže církvi je možno vyčítat např. za dva tisíce let její existence v souvislosti s tzv. inkvizicí a čarodějnickými procesy několik tisíc nevinných lidských obětí, u komunismu je to za sedmdesát let jeho existence 50-100 milionů zabitých a krutě umučených. Přítom se nejedná o selhání nebo přehmaty, ale jsou to přímé důsledky samé ideologické podstaty tohoto zrádného totalitního systému. Je přítom pro českou povahu příznačné, že pokud tyto zločiny komunismu byly zaměřeny proti církvím a náboženství, jsou pro mnohé nikoliv důvodem k odsouzení, nýbrž jsou dokonce přijímány se sympatiemi a povděkem. Zatímco u zakladatele církve a v jeho evangeliu nenajdeme pražádnou výzvu k likvidaci tříd nebo skupiny lidí, komunismus má právě tuto likvidaci zakotvenou v samé podstatě své ideologie. Je neomluvitelnou hanbou západní kultury a četných kruhů západní inteligence, že zamlžovaly od počátku tyto nejtemnější stránky

komunistické ideologie a praxe a staly se apoštolem komunismu v dalších částech světa.

Podívejme se, jak se nenávisť k náboženství projevovala na samém počátku existence sovětské moci. 4. ledna 1920 napsal Samsonov, šéf tajné bezpečnosti Čeka, svému nejvyššímu nadřízenému, Dzeržinskému: »Komunismus a náboženství se navzájem vylučují (...) Zničit náboženství může jedině Čeka.⁽¹⁾ V sovětském Rusku se skutečně bezpečnostní síly staly hlavním nástrojem války proti náboženství, která dosáhla obudných rozměrů. Podle oficiálních údajů Alexandra Jakovleva, člena politického byra KSSS a pozdějšího vedoucího vládní komise pro rehabilitaci obětí teroru od komunistického převratu 1917 do roku 1985, bylo v SSSR povražděno 200 000 duchovních a 300 000 jich bylo internováno. Pouze v letech 1918-1939 bylo povražděno více než 130 pravoslavných biskupů.

V prvních letech komunistické nadvlády udeřila Čeka plnou silou na pravoslavnou církev. Skutečným apelem k tomuto postupu se stalo již v listopadu 1917 znesvěcení kremelských chrámů opilými krasnoarmějci. Několik měsíců nato byl zavražděn kijevecký metropolita patriarcha Vladimír Bogojavlenskij (byl zastřelen v klášteře 25. ledna 1918). Ještě týž rok padli za oběť bolševickému teroru biskupové Hermogen ze Saratova, Izidor Kolokolov z Michajlova, kněz Samara Ambrož Gudko ze Saropolu, arcibiskup Krasnopolskij z Astrachanu a biskup Leontij Vimpreň z Jenotojeva v Astrachanu. V letech 1918-1920 zavraždili bolševici 37 biskupů, tisíce kněží a 12 000 věřících pro jejich věrnost víře. Alexandr Jakovlev potvrdil: »Kněží a mniši byli křížováni na chrámových vratech, postříleni, dušeni nebo poléváni v zimě studenou vodou tak dlouho, až zmrzli v ledových rampouch.«

Ruku v ruce s tímto fyzickým terorem šly také široce založené loupeže církevního majetku. Na základě bolševického dekretu o odluce církve od státu, vydaného 23. ledna 1918, stát zkonfiskoval veškerý církevní majetek, chrámy, školy, semináře a charitativní ústavy. Tento dekret byl realizován nejbezohlednějším způsobem. Rudé oddíly doslova vyhazovaly kněze a řeholníky z jejich objektů. Na každý pokus o ochranu majetku odpovídali vražděním. Boj proti náboženství nabýval nejbarbarských forem. Například v starodávné tro-

jicko-sergejevské lavře u Moskvy byly svatokrádežně zpusťovány hroby a ostatky více než padesáti mnichů byly vyhozeny.

Další záminkou pro bezohlednou likvidaci církve byl spor o konfiskaci liturgického náčiní z kostelů. Celá akce začala jako odpověď na široce koncipovanou akci pravoslavných duchovních na pomoc obětem hladové katastrofy. Z iniciativy patriarchy Tichona vznikl Církevní komitét na pomoc hladovějícím, který vynaložil obrovské úsilí při sbírkách a rozdělování darů pro nejpotřebnější. Bolševická vláda prohlásila tuto

V Makedonii s biskupem Joakimem Herbutem, říjen 1998

činnost za »kontrarevoluci«⁽²⁾. Církevní komitét byl rozpuštěn a vydán příkaz ke konfiskaci všech cenných předmětů církve včetně liturgického náčiní, a to pod záminkou, že jde o pomoc hladovějícím. Takto získané prostředky nejenže se k hladovějícím nikdy nedostaly, ale bolševická vláda odmítla i nabídku papeže Pia XI., který chtěl posvátné předměty odkoupit za jakoukoliv cenu, kterou si sovětská vláda určí, aby tak mohly zůstat v užívání chrámů. Celá akce se stala podnětem k vykrádání svatyní i obydlí duchovních nejrůznějších vyznání. Z chrámů strhávali dokonce měděné střechy. Prostředky z jejich prodeje zmizely v kapsách soukromých osob.

Tyto krádeže vyvolaly velké pobouření a nejednou i ozbrojený odpor. Při potyčkách zahynuly tisíce lidí. K dramatickému střetu došlo v obci Šuja u Vladimira. Sedláci tu vystoupili proti bolševikům, kteří z chrámu rabovali ikony. Jako odpověď na to vydal Lenin příkaz, aby byl uvězněn a zastřelen velký počet obyvatel Šuji a zdůraznil: »Čím větší počet představitelů buržoazie a reakčního kléru bude možno v této sou-

NÁBOŽENSTVÍ

*Chůvo moje milá - náboženství,
chtějí tomu, abys stárlo,
necudnostem světa abys ustoupilo.
Ale nezešedivíš - pravil Pán.
Pravil, až mi srdce plápolalo.
Mlado budeš - at' si slunce zpráchniví!
Červené své líčko nezahalíš,
po mém boku poplyneš co panna.
A když obklopí mne bláznů sbor,
čelo tvoje utvoří mi ticho.*

K. H. Borovský

vislosti postřílet, tím to bude významnější. Je třeba jim dát lekci!«⁽³⁾

Je třeba zdůraznit, že to byl sám Lenin, kdo udával tón krvavému pronásledování církve a náboženství. Od svého mládí se vyznačoval fanatickou nenávisť vůči náboženství. Jako šestnáctiletý strhl z krku křížek, hodil jej na zem a pošlapal, aby dokázal, že Bohem pohrdá.⁽⁴⁾ Bolševická vláda krvavě potlačila odpor obyvatel v Šuji a následně odsoudila k smrti několik duchovních obviněných z podněcování ke vzpouře. Odpovědí na tyto represe byl pastýřský list patriarchy Tichona, který odsoudil krádeže církevního jmění a na pachatele znesvěcení uvalil exkomunikaci. Byl za to uvězněn on i řada dalších členů hierarchie. Tichonov později ve vězení zemřel. Na Leninův rozkaz byla provedena krutá pacifikace obyvatel a oloupen zbylý majetek. »Všechny pravoslavné farnosti byly obleženy čekisty posílenými rudoarmějci. Odpor byl trestán na místě smrtí. Tisíce lidí bylo uvězněno. Po rekvizičních oddílech zůstaly rozbité ikonostasy a krev lidí, kteří je bránili.«⁽⁵⁾ V inscenovaném procesu v Moskvě bylo odsouzeno k smrti zastřelením 9 duchovních a 3 laici. Jen v r. 1922 padlo za oběť teroru 2 691 kněží, 1 962 mnichů a 3 447 řeholnic. Do konce r. 1923 bylo uvězněno 66 biskupů. Nástupce patriarchy Tichonova Agafangel byl poslán na Sibiř. Když proti tomu vystoupil petrohradský patriarcha Benjamin, byl odsouzen za kontrarevoluční činnost a popraven. Na jeho místo dosadili bolševici otrocky poslušného Alexeje, který urychlil podrobení pravoslavné církve bolševickým pořádkům.

*Podle Niedziela 13/99
připravil -lš-*

⁽¹⁾ Radzinski E.: Stalin. Varšava 1996.
⁽²⁾ Heller M., Niekricz A.: Utopie u vlády. Varšava 1986.
⁽³⁾ Dzwonkowski SAC: Za východní hranici 1717–1993. Varšava 1993.
⁽⁴⁾ Poradowski, M.: Dědictví francouzské revoluce, str. 184. Varšava 1992.
⁽⁵⁾ Grajewski A.: Rusko a kříž.

Královská kanonie premonstrátů na Strahově Vás srdečně zve na OSLOVY SVÁTKU SVATÉHO NORBERTA, zakladatele našeho řádu a českého patrona, u jeho hrobu v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově, u příležitosti 865 let od jeho blažené smrti

NEDĚLE 6. ČERVNA 1999

Slavnost našeho otce svatého Norberta, biskupa, zakladatele našeho řádu. V tento den je možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

10.00 hod. – pontifikální mše sv., celebruje J. M. Michael Pojezdny, opat strahovský. Při ní zazní slavnostní hudba pro žesťové nástroje v podání Strahovských trubačů. Po mši svaté litanie u hrobu sv. Norberta.

11.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta, soukromá adorace (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta);

17.00 hod. – pontifikální latinské chorální nešpory;

18.00 hod. – pontifikální mše sv., celebruje J. M. Lukáš Evžen Martinec OSA, opat starobrněnský. Při mši sv. zazní Mariazellermesse od Josepha Haydna v podání Strahovského chrámového sboru a orchestru.

PONDĚLÍ 7. ČERVNA

10.00 hod. – mše svatá s lidovým zpěvem;

11.00–17.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta);

18.00 hod. – slavná mše svatá.

ÚTERÝ 8. ČERVNA

10.00 hod. – mše svatá s lidovým zpěvem;

11.00–17.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta);

18.00 hod. – latinská chorální mše svatá.

STŘEDA 9. ČERVNA

10.00 hod. – mše svatá s lidovým zpěvem;

11.00–17.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta);

18.00 hod. – slavná mše svatá, po ní na poděkování za milosti přijaté v těchto dnech, chvalozpěv Bože, chválíme Tebe a svátostně požehnání.

NOVÉNA K SESTRĚ ANTONÍNĚ KRATOCHVÍLOVÉ V OSTRAVĚ-VÍTKOVICÍCH, v kostele sv. Pavla. Zahájení v pátek 4. června, ukončení v sobotu 12. června.

4. 6. – pátek 18.00 hod. – za děti a školní mládež (celebruje otec biskup František) ● **5. 6. – sobota 18.00 hod. –** za pronásledované za víru a za jejich pronásledovatele (celebruje P. Václav Filipec SDB) ● **6. 6. – neděle 9.00 hod. –** za rodiny (celebruje P. Anton Rusnák) ● **7. 6. – pondělí 18.00 hod. –** za opuštěné děti a děti v dětských domovech (celebruje P. Bogdan Steipeň OSPPE) ● **8. 6. – úterý 18.00 hod. –** za učitele a vychovatele, za školy a výchovná zařízení (celebruje P. Jiří Ramík) ● **9. 6. – středa 18.00 hod. –** za dělníky a těžce pracující (celebruje P. Miroslav Straka) ● **10. 6. – čtvrtek 18.00 hod. –** za nová kněžská a řeholní povolání (celebruje P. Josef Gazda) ● **11. 6. – pátek 18.00 hod. –** za osoby zasvěcené Bohu (celebruje Mons. Miloslav Klizis) ● **12. 6. – sobota 18.00 hod. –** za církve, diecézi a farnost (celebruje Mons. František Kufa) ● **Srdečně Vás zveme!** Biskup František Lobkowicz bude sloužit děkovnou mši svatou za blahorečení sestry Antoníny Kratochvílové v pátek 18. června 1999 v 18.00 hod. v jejím rodišti v Ostravě-Vítkovicích v kostele sv. Pavla.

VŠEM MLADÝM LIDEM!

Tento dopis byl sepsán na 1. fóru mládeže České republiky na Svaté Hoře u Příbrami, kde se sešlo asi 120 zástupců mladých lidí různých diecézí, hnutí a řeholí z naší země.

Svatá Hora, 16. května 1999

Všem mladým lidem!

Možná se ptáš, proč mladým... a důvodů pro to není málo, i ty jistě znáš některé otázky: Mohu být šťasten bez lásky? Mohu očekávat dobro bez toho, abych ho dával? Mám být stejně hrubý k tomu, kdo mne podrazil? Zlo se šíří rychle, kdo pomůže k šíření dobra? Existuje pravá svoboda a zodpovědnost? Je někdo, komu na tom vůbec záleží?

Na mnoho otázek i my hledáme odpovědi...

Každý z nás má jen jeden život a k tomu velkou šanci prožít jej dobře a nejen pro sebe. Můžeme využít energii, nadšení a elán svého mládí, pomoci mnoha lidem i světu okolo nás. Stačí pozorný pohled kolem sebe a najdeš spřízněnou duši. My do toho jdeme!

Účastníci 1. fóra mládeže ČR

SVATÁ HORA 1999

Celostátní setkání mládeže, které se bude konat od 17. do 22. 8. 1999 na Svaté Hoře u Příbrami, je jedním z konkrétních kroků v přípravě na Jubilejní rok 2000. Papež Jan Pavel II. povzbuzuje mládež, aby přijala do hloubky své duše Kristovo volání „Pojd' za mnou!“ Na poutním místě, kde se k modlitbě scházeli již staletí naši předci, půjde především o setkání s Kristem žijícím v současné církvi. Aby dokázali mladí odpovědět na výzvy svého Spasitele, prosíme každého o modlitbu za mladé a za toto setkání.

Poznámka: Na základě nabídky Ministerstva obrany se věřící chlapci, kteří budou v srpnu letošního roku na vojenské základní službě, mohou zúčastnit Celostátního setkání mládeže od 17. do 22. srpna na Svaté Hoře u Příbrami. Jejich účast by byla tedy v rámci jejich základní služby mimo dovolenou. Zájemci ať se nahlásí P. Tomáši Holubovi na tel. 0602/204 035 nebo na Diecézní centra pro mládež.

Přátelé

Byl jsem jedním známým požádán, abych se zúčastnil blíže nespecifikovaného posezení s nějakou obchodní firmou. Tužil jsem, oč se jedná. Moc se mi nechtělo, ale nechtěl jsem známého zklamat, proto jsem svolil. Jednalo se o známý scénář, stejný ve všech podobných aktivitách (M Way, Free Way, Herbalife, MCC, Delta atd.). Krásná, perfektně oblečená a upravená slečna, důkladně vyškolená, s vynikajícím zaníceným projevem, nás mile přivítala a seznámila s aktivitou firmy. Její vystupování bylo natolik přesvědčivé a mluvila s takovým nasazením, že člověk by získal pocit, že když se k nim nepřidá, musí brzy bídně zhytnout. Takovou šanci přece musí každý využít! Mám už určité zkušenosti, byl jsem krátce v systému Multi Level Marketing (MLM), který se stejně časem zhroutil, když přestal expandovat, takže jsem s napětím čekal, kdy dotyčná po důkladné masáži konečně oznámí výši vstupního poplatku. Po náležité argumentační dělostřelecké přípravě jsem se dočkal. Bylo to „pouhých“ 24 000 korun českých, částka zcela zanedbatelná ve srovnání s astronomickými výdělky, které na nás čekají. Po takovém duševním masírování bylo pro mne, od přírody plachého člověka, velmi nesnadné odmítnout, zvláště když si slečna sedla přímo k našemu stolku. Povedlo se však a trapnou situaci jsem s Boží pomocí a se studeným potem zvládl. Někdy se prostě musí z očí do očí říci ne, ať je to jakkoli nepříjemné, i když při tom „ne“ máte pocit, že se po tak skvělém představení vzdáváte nejméně ráje nebo práva na život a v očích přednášejícího nemá asi dotyčný všech pět pohromadě...

Tato moje zkušenost s různými obchodními aktivitami, které mají naprosto stejný scénář a filozofii při „zpracování“ obětí a lákají lidi na astronomické výdělky, mě donutila zamyslet se nad úlohou křesťana v současném nesnadném světě. Jak naprosto odlišná je filozofie honby za ziskem a lovení lidí v kontrastu s lovením podle Pána Ježíše. Svět slibuje prosperitu ve světě, Bůh ve svém království, což ale předpokládá chovat se ve světě právě opačně (zapři, vezmi, následuj). Představuji si, jak by výše zmíněná slečna po zasažení Boží milostí stejně horlivě bojovala za Boží království. Je smutné, že lidé tohoto světa dovedou veškerou energii a nasazení věnovat pro zbohatnutí, které stejně jen komplikuje cestu do nebe, a na druhé straně my, katoličtí křesťané, tohoto nasazení pro Boží věc nejsme schopni. Pro lovení lidí do Božího království je třeba víc než talent: Boží milost. A Boží milost je dar, který Bůh dává, komu chce, ale jen po dobré přípravě modlitbou a postem. Ale i modlitba a půst je zase milost, a tedy zase Boží dar. I snaha neheštit, přijímat svátosti a být správně nábožensky horlivý je zase Boží dar.

Co tedy dělat? Pane, smiluj se, sešli nám, co potřebujeme ke svatosti, a sám naprav, co my uboží lidé, zasažení tolika hříchy a zlem, nedokážeme!

Váš čtenář Ing. V. ...

K situaci na Balkáně

Motto: Katolická církev v České republice souhlasí s úderem NATO proti Jugoslávii. Řekl to mluvčí České biskupské konference Daniel Herman... (LN 3. 4. 1999)

Jsem gynekolog, a proto na rozdíl od Daniela Hermana vím z osobní zkušenosti, co to je, mít na rukou krev nevinných dětí. Proto trochu s úžasem naslouchám současným válečným vyjádřením některých našich křesťanských intelektuálů ohledně situace na Balkáně. Jak mluví o bombách a roztrhaných lidech, jsou zabalení do hávu pouček středověkých (případně starověkých) autorit a zdá se, že v jejich výškách je už nic nezasáhne.

Když jsem před mnoha lety odcházel z operační gynekologie, všichni v katolické církvi mi z pochopitelných důvodů tleskali. I když přísně vzato jsem nevolil nejmenší zlo, protože interupce pokračovaly nerušeně dál. A dál umíraly děti, z kterých by dnes možná byli dospělí lidé, kdybych tam byl zůstal. Jenže ono je to v medicíně tak, že hlavní zásada nezní „hlavně něco udělat“, nýbrž „hlavně neškodit“, a někdy je nutno mít sílu nedělat vůbec nic. Ani představa volby „menšího zla“ asi neopravňuje člověka, aby mu na rukou ulpěla krev nevinného.

Na to myslím, když nyní sleduji televizní záběry, které vypadají jako počítačová

hra. Po obrazovce se pohybují řetězy světelných bodů, a když se protnou s jinými světelnými body, tak jen nakrátko zazáří a je tma. Nechci nikomu brát jeho politické názory a nejsem ani pacifista. Nepochybují, že křesťané vyjadřující se k situaci v Jugoslávii jsou lidmi čistého svědomí a krev nemá na rukou nikdo z nich. Ale snad právě proto. Nikdo z nich vlastně neví, o čem mluví. Byl bych rád, kdyby mluvili za sebe a nikoliv za jiné a už vůbec ne za celou církev. Nejsem etický teoretik, ale na můj život toho bylo dost a nikdy už nechci být dáván do souvislosti se smrtí žádného nevinného člověka. I kdyby se to dalo (nebo právě proto) ústy mluvčího ČBK.

V našem kostele při pátečních modlitbách Taizé zpíváme modlitbu – Ježíši, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království. Mrazí mě představa, že existují křesťané, kteří si představují Ježíše se srdcem stejně vypáleným jako měl Kaifáš, když chladně uvažoval: Lépe, aby jeden zemřel za lid. A že je nevinný, no a co...?

MUDr. Prokop Remeš

Společnost pro studium sekt
a nových náboženských směrů

Kardinál Ratzinger ve Výmaru

Uprostřed dubna letošního roku konalo se ve Výmaru 6. valné shromáždění sdružení »Pro Missa Tridentina«. Jak sám název ukazuje, stanovilo si toto sdružení za cíl slavit liturgii v klasickém římské ritu a koordinovat jeho aplikaci v souladu s motu proprio »Ecclesia Dei«. V tomto smyslu spolupracuje s organizací UNA VOCE INTERNATIONAL a s Bratrstvem sv. Petra. Přizváni byli také členové hnutí »Pro Ecclesia«.

Vrcholem letošního jednání byla účast kardinála Ratzingera, prefekta kongregace pro nauku víry. V chrámě Božského Srdce Páně, který byl zaplněn do posledního místečka, celebroid pontifikální mši podle misálu z r. 1962 za asistence jáhna a podjáhna z Bratrstva sv. Petra. Ve středisku tohoto bratrstva slavil kardinál Ratzinger mši svatou v tomto ritu o Hodu Božím velikončním v roce 1990.

Účast kardinála Ratzingera na tomto shromáždění přijali přítomní jako uznání a povzbuzení své činnosti a jako odmítnutí

určitých tendencí rozměšňovat papežský dokument Ecclesia Dei nebo zavádět povážlivé úpravy do klasického římského ritu.

V otevřené besedě s kardinálem Ratzingerem se hovořilo o tom, že v Severní Americe bylo již zřízeno několik personálních farností, kde se používá klasický římský ritus. Bratrstvo sv. Petra se těší přízni v mnoha amerických diecézích.

Na otázku, jak se bude postupovat tam, kde se dosud stále nerespektuje »Instrukce o spolupráci laiků na kněžské službě« z 15. srpna 1997, odpověděl host z Říma: »Prosazení instrukce musí začít s výchovou kněží v seminářích. Také modlitba věřících nesmí ustát.« Při všech těžkostech, které mají v úsilí o uznání klasické liturgie, povzbudil kardinál přítomné kněze a laiky, aby neztráceli naději, aby zachovali věrnost zástupci Kristovu, který tím trpí spolu s nimi, stejně jako oni, a aby se za něho modlili.

Cl. Schlatter

Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 18/99

Malé katecheze o Bohu IX.

9. REKAPITULACE CEST SV. TOMÁŠE

Prošli jsme stručně pěti cestami sv. Tomáše Akvinského, kterými jsme se měli přiblížit k rozumnému a zdůvodněnému poznání existence Boží. Hned na začátku jsme si řekli, že tyto cesty nejsou plně dokonalé a že tedy nejsou exaktním důkazem existence Boží. Jsou opravdu jen cestami, které nás vedou k Bohu. Byla to cesta pohybu jsoucna, což nás vedlo k prvnímu Hýbateli nikým už nehýbaným. Dále cesta k Bohu z účinných příčin k první Příčině účinné. Za třetí z poznání věcí možných k Bytosti nutné. Nato z věcí více či méně dokonalých k Jsoucnu nejvyšší dokonalému. A konečně pátá cesta z věcí moudře uspořádaných k nejvyššímu Vladaři a Pořadateli.

Toto poznání můžeme redukovat na jedno nejšeobecnější, z čehož se odvozuje od počátku skutečnost existence Boha: Co není od sebe, je od jiného, který je sám od sebe – věčný, nekonečný, dokonalý, nezávislý, neměnný, osobní, živý!

Na závěr našich úvah o pěti cestách sv. Tomáše za poznáním existence Boží je třeba si uvědomit, že vycházejí z určitých skutečností, jak je svým ohraničeným rozumem, ale přitom zdravou logikou poznáváme zde na zemi, ze skutečností zcela obecných a nepopíratelných. Výstižně to řekl velký scholastický učitel sv. Bonaventura (1221-1274): „Ten, kdo není osvícen jasem stvořených věcí, je slepý; ten, kdo není probuzen všemi hlasy přírody, je hluchý; ten, kterého všechny tyto věci nepřivádějí ke chvále Boha, je němý.“

Skutečnost existence Boha je pro každého člověka otázkou životní důležitosti. Jelikož náš život nekončí smrtí, a tedy není vymezen jen prvním zaplakáním při našem zrodu a jednou posledním vydechnutím při našem umírání, každý rozumný, prozíravý a obezřetný člověk by se měl vážně zabývat myšlenkou možné existence Boží a být tak aspoň na cestě (což už je předpoklad Boží milosti) k dosažení životního cíle člověka. Žádný z lidí se nevyhne setkání s prvním Hýbatelem, Příčinou všech následujících

Královna Ruska s pastýřem svého lidu

čích příčin, s Pánem i Otcem, Soudcem i Odplatitelem. Jde jen o to, aby toto setkání bylo šťastné. Slovy velkého básníka a tvůrce Božské komedie, Danteho: „Znáť Boha znamená učit se, jak udělat život věčným“ – a dodejme i šťastným!

P. Antonín Pospíšil

Liturgická čtení

Neděle 6. 6. – 10. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 6,3–6
 Ž 50(49),1+8.12–13.14–15 Odp.: 23b
 2. čt.: Řím 4,18–25
 Ev.: Mt 9,9–13

Pondělí 7. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 1,1–7
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9 Odp.: 9a
 Ev.: Mt 5,1–12

Úterý 8. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 1,18–22
 Ž 119(118),129.130.131.132.133.135 Odp.: 135a
 Ev.: Mt 5,13–16

Středa 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma Syrského

1. čt.: 2 Kor 3,4–11
 Ž 99(98),5.6.7.8.9 Odp.: srv. 9c
 Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 10. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 3,15–4,1.3–6
 Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14 Odp.: srv. 10b
 Ev.: Mt 5,20–26

Pátek 11. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Dt 7,6–11
 Ž 103(102),1–2.3–4.6–7.8+10 Odp.: 17a
 2. čt.: 1 Jan 4,7–16
 Ev.: Mt 11,25–30

Sobota 12. 6. – památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie

1. čt.: 2 Kor 5,14–21
 Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.11–12 Odp.: 8a
 Ev.: Mt 5,33–37

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	6.6.	7.6.	8.6.	9.6.	10.6.	11.6.	12.6.
Antifona	919	934	949	964	980	772	1653
Žalm	784	783	783	784	784	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	964	981	772	1653
Antifony	920	935	950	965	981	773	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	698	939	953	969	985	774	1384
Prosby	924	939	953	969	985	774	1655
Záv. modlitba	698	939	954	1388	986	774	1384

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1264	1018
Antifony	925	940	955	971	987	775	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1265	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	775	1021
Záv. modlitba	698	943	957	973	990	774	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	975	768	776	1024
Antifony	916	929	945	960	976	769	776	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	769	776	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	771	778	1027
Ant. ke kant. P. M.	698	699	948	962	979	771	779	699
Prosby	918	933	948	963	979	771	779	1028
Záv. modlitba	698	698	948	963	1388	774	774	700
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238

MCM s. r. o. PRO DĚTI NEJEN NA PRÁZDNINY...

Karel Říha SJ

Nedokončené pohádky

Pravda je krásnější než všechny pohádky – to je poselství této knížky. Pohádky zůstávají nehotové, aby si je čtenář mohl dokončit sám.

Brož., A6, 64 stran, 16 Kč

PhDr. Věnceslava Fišerová

Značky na prázdninové cestě

Na všech silnicích jsou dopravní značky, které ukazují bezpečnou cestu. Tato knížka předkládá dětským čtenářům podněty k úvahám nad 21 vybranými značkami.

Brož., A6, 44 stran, 17 Kč

Marie Šlahařová

Pohádky pro koťata

Zdařilá prvotina, určená menším dětem.

Pevné desky, váz., 200x200 mm,
mimořádná cena 20 Kč

PEXESO

Starý zákon – 29 Kč

Výjevy z Písma svatého – 37 Kč

DĚTSKÁ KŘESŤANSKÁ BELETRIE

JOSEFA JANŠTY,

autora, který má dlouholeté zkušenosti
v práci s dětmi jako jáhen a katecheta

Noví kamarádi

V rodině Veroniky, Táni, Jakuba a Honzy se společně čtou příběhy, povídá se o nich a rozho-

vor je zakončen modlitbou. Texty knížky posloužily původně jako soubor scénářů v Radiu Proglas. Pro děti od 8 do 13 let.

Brož., A5, 208 stran, 128 Kč

Záhada úsměvu a další příběhy

Svědectví o tom, co dokáže způsobit upřímný úsměv. Pro děti a mládež od 10 do 15 let.

Brož., A5, 182 stran, 120 Kč

Nejsme zlí

Děj knížky začíná automobilovou nehodou, kterou zavinil otec rodiny. Mnoha lidmi odsouzená rodina se jen těžko vymaňuje ze špatné pověsti. S obtížemi se prosazuje pravda a spravedlnost. Pro děti a mládež od 9 do 15 let.

Brož., A5, 160 stran, 69 Kč

Uzdravení

Na příměstském sídlišti šikanuje parta výrostků sourozence Vávrovy. Obě strany tohoto konfliktu se dostávají v průběhu dalších událostí do situací, ve kterých se rozhodují přerušit řetěz násilí a hledat mravnější východiska. Pro mládež od 10 do 15 let.

Brož., A5, 186 stran, 106 Kč

Odpuštění

Příběh o vnitřně zraněných dětech, které nacházejí lék v usmíření. K desátému roku Desetiletí duchovní obnovy – Ježíš Kristus, Pán dějin. Vhodné od 9 do 15 let.

Brož., A5, 168 stran, 60 Kč

Mladí apoštolové (2. vydání)

Příhody děvčat a chlapců, kteří svým křesťanstvím přitahují nevěřící okolí. Příběh pro mládež od 9 do 15 let.

Brož., A5, 162 stran, 58 Kč

Tomášek, I. a II. díl (2. vydání)

Příběh malého hrdiny ukazuje, že i ve všedních chvílích života lze naplno žít podle křesťanských zásad. Vhodné pro děti od 5 do 10 let.

Brož., A5, 222 stran, 99 Kč

Tomášek, III. a IV. díl (1. vydání)

Brož., A5, 395 stran, 63 Kč

Evička

Tato knížka vznikla jako protějšek „Tomáška“. Poznáváme zde sílu žitého křesťanství, které se otevírá okolí a přijímá ty, kterým doma chybí láska. Pro děti od 5 do 10 let.

Brož., A5, 144 stran, 54 Kč

Růženec (2. přeprac. vydání)

Příběh o tom, co dokázala víra v Boha a v Pannu Marii v nevěřícím okolí. Vhodné pro děti a mládež od 10 do 15 let.

Brož., A5, 148 stran, 59 Kč

Desatero (2. vydání)

Příběhy k jednotlivým přikázáním Božího zákona. Pro děti a mládež od 13 let, vhodné pro katechezi i samostatnou četbu.

Brož., A5, 122 stran, 43 Kč

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinové výtahy

**Pláceno převodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný a mravní. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBLEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.